

Achilles Dent

23

TARTALOM

Weidinger Vilmos: Előszó

Killya!
23
A fal
Bellock
Reklám
Eressz el...
XX. századi szerelem
Két lehetőség
A magány
Képzelt riport
Ez az életed
Cenzúrázott gondolatok
Tudatlan
A hurok
Az első napimádó
Blöff
Pirosszemű
Lélekvesztő
Az ugrás
A látogató
Az alkotás rébuszai
Integető
Nem ezt vártam tőled
Ars poetica
Szólongatás
Más senkit sem érdekel...
Nos
Igen
Van úgy...
Szívemből akarlak
Botrányos részegségért
Levél magamnak
Külön
Gépsonka
Tetthely
Anarcho-szindikalista közösség
új tagokat keres
Értekezés
Fogd be a szád...
Ufonauta
Ivóvíz
Krumplihámozó lét
És akkor mondok valami
igazat...
A vágy
Néha szeretni
Nem szeretnek vissza

A síró játék
A hold vége
Napsugarak, álmok,
visszhangok
Tea
Szupermodell
Szerelem
Gondolkodom, tehát ölök
Veled
Itt jön Ő
Kövess engem
Nem lehet
Andinak
Tél
A kiszáradt szív
Mire jó az
Hazardjáték
Színészet
Az éj
Tévhit
Könnyektől pusztulok el
Okold hát magadat
Poem
Mindenki csak megy
A végrendelet
Pusztulás
Megleltem a szerelmem
Az oroszlán vágya
Olcsó leszek
A halál II
Ki?
Neked
Ego
Léptek
Határidő
Fel...
Te
Ne
Állj meg!
Felejts
Kedvesem
Hazugságok
GSM
Kör kettes
Zoo
Nem kellesz már
Ó, mondd
Szobor
Ma

A csapda
Töredék
Szinte hihetetlen
A lázadó
Az én szeretőm
Csak sírok
Álmodom
Lenni...
Másodpercek
Kételyek
Tükör?
Holnappal
Ugyanaz
Túl a megmértetésen
Rólam
Nem megyek
Árnyék
Ünnepi dal
Ne bánts
Kórház
Bérgyilkos
A beérkezett
Élettér
Most is az ítélet
Hányadszor
Viaszmécses
Eső
Feledés
Fejméret
Madárka
Szex
Kérdés
Női logika
Vonat
Találkozás
Így élek én...
Elkötelezett
Pont
Orgazmus
Rendszer
Csók
Első alkalom
És ha hiábavaló?
Képecske
Vér egy kőből
Soha ne feledd
Miért
Ha
Éget a tűz

Vívódás
 Viszonozz
 Valuta
 Kedd
 Nagy kék
 Jólét
 Túlbonnyolított szeretet
 Privát dzsungel
 Lyukas szatyrok
 Mosolyogj
 Murphy köpete
 Lelépek
 Áruló
 Arab arc
 Kutatás, minek?
 Üzlet
 Időhiány
 Nem az én világom
 Áldozat
 Olló
 Vége II
 Istenek évadja
 Dobálózzunk kicsit...
 A gyűrű
 Pirkad megint
 Szabadság
 Tedd már meg
 Golf
 Jókor
 Szenvedély és érzések
 Egészen
 Dave
 Nem is kell más
 Vélemény
 Például
 Most merre?
 Sok ez nekem
 Segítek
 Ismerkedés
 Plüss
 Itt vagyok
 Látványos
 Feladtam
 Vesztésre állok
 Új kor jön el
 Ember, ez most húsvét
 A tenger

What else do we have here?
 Tovább
 3.1.6.0.
 Az idő
 Nesze neked, pénz
 Hívj fel
 Háború
 A természet része vagy
 Hová lettél?
 Szemetelek
 Változtatgatok
 Búcsúzó
 Mosás
 Ahogy most
 60 másodperc
 Ujjaim
 Folytatás
 Értékek
 Szerelem
 Vacsora
 Dugongok
 Fehér lepedő
 Újévi malacka
 Természetesen
 Ötszáz
 Adjuk meg a műfaját
 Rock'n'roll
 Üdvözlő II
 Mit nekem kitartás
 Luxus
 A légy c. amerikai horrorfilm
 Nyeríts, patás
 Eldorádó
 Golf II
 Mikor leszek híres?
 Fiatalodom
 6x
 Az én városom
 Megalapozatlanul
 Paszírozz
 Sakk-parti
 Hétvége
 Lélekcsök
 Főnyeremény
 Mióta más vagy
 Szörf
 Beléd kapok

Klopf
 Bírom kéne a cérnával
 Menekülés
 Túlhaladott
 Értékválság
 Elolvasom
 Kíváncsiság
 Kömonstrum
 Nézz már a szemembe
 Időutazás
 Mély
 -E?
 Kontúrok
 Szabadulás
 Hősugárzó
 Óh, ah
 Most valahogy jó...
 Szerepjáték
 Találós kérdés
 Káprázat
 Süllyedés
 Üdvözlő II
 Új
 Istenverte
 Sámedi
 Csodakotrógép
 Ne szeress
 Jogosult
 Egérpad
 Elmerengtem
 A világ
 Pont száz
 És ha nincs mit?
 Nincs válasz
 Parodizálok
 Élet
 Prológus
 Tolvajok
 Ugye
 Hadregény
 A te szereteted
 Sütőtök
 Halhatatlan
 Vizitör
 Becsüld meg
 Irtani kell
 Memoár

Weidinger Vilmos Előszó

Achilles Dentnek nemcsak a költészete, hanem a prózája is vallomás. Az élet elszáll, sóhajt fel, mint oly sokan, de azt is vallja, hogy önmagáért lehet szép. Olykor valami félelemhez közeli érzés fogja el, olyan, mint amikor az ember nem tud a saját kéréseire felelni, és lassanként nem mer már magától sem kérdezni. Életének alakulása megrendítette bizalmát és hitét a csodákban, de fanatizmusát nem: „A szavaknál jobban semmi sem boldogít.” Tehát a boldogító íráskényszerről van szó: gondolatáradatának leképezéséről, érzelmeinek törvény-szerűségekre váltásáról.

Megfigyeléseit egyéni szemlélettel és változatos hangnemben örökíti meg. Beleborzong a hajszáradáskor a hátán leszaladó vízcsepp érzetén, gondolkodik a nélkülözés szakácskönyvének megírásán, foglalkoztatja a múlt, amely vérdíjat tűzött ki, és a letűnt korok emléke faggatja. Az információtól szenved. Ismétlődő szava az otthagyt „ujjlenyomat”, hiszen „ártalmas dolog gondolkodni.” Torz tükrei élesen villámlanak, akár „A fal”-at, a reklámkoporsót, a XX. sz.-i szerelmet vagy a rab egyetlen lakótársát mutatják a cellában, egy patkányt. Egyéb állatai is emberiek. A kiskutya mint látogató tűnik fel, a kisnyúlnak jogokat követel, mert „kihunyatták piros szemében a fényt.”

Dent félszabad verseiből szimpatikus portré rajzolódik ki. Mint mai fiatalembert a nyughatatlanság és nyitottság jellemzi, és az öntökeletesítés makacs vágya. A volt „eső utáni giliszta-hulla” így most már a maga útját járja, nem kertel; bántja egy rossz gondolat is, hiszen „hatalmasak a szavak.” Amit némelyek különködésnek vélnek, az „csupán: a teljesség igénye.”

Ezért van haragban a világgal. Tudniillik látja a beesett szemeket, hallja a fájdalom ordítását, tapasztalja a pénz elvakító és süketítő hatását, és viszolyog az „új, fém rendszer” felháborító jelenségeitől. Fél a ragadozó hiénáktól. Felháborítják a nemrég neki szánt iskolai szólamok és a kiábrándító valóság tényei közti feloldhatatlannak tűnő ellentmondás. „Bűnös szabadság” jut eszébe, és úgy érzi, „a színek veszélyesek.” Az igazság dilemmája gyötri, mert csak „kulcslyukakon át látható”, és „igazságot csak pisztoly szava teremthet.” Ezért nem lel vigaszt az eszmékben, és táplálkozik tiltott gyümölcsökkel, mert nem akar mások tekintetétől függeni. De nem adja föl: keresi a veszélyt és nem hagyja nyugodni a kilyukadt világegyetemet. És néha megbékél: „Segítsetek, hogy felemelhesselek titeket!... / Segítsetek, hogy felemelkedhessek!”

Achilles a szerelem kísértésének nem állhatott ellen: egy idegen érintésének és csókos izgatásának. De a „versengő sikolyaikat” is hallja amit átszö a kígyó-motívum: a sziszegés és kígyózó karok. Bibliai képpel: a tisztítótűzből „értek az örökkévalóság kapuin át.” Érzelmi válságain néha a másik fél sértegetésével vél enyhíteni, hisz „a féltékenységet leleményessé tesz.” Nincs kibékülve a nő magatartásával, miután az túl van rajta. Váratlanul egyedüllétre vágyik, azt kívánja, bár sohase találkoztak volna; majd rádöbben: „De akkor most senkim sem lenne, aki kitöltené az életem.” Ilyenkor az érintés emléke is jó a magány ellen, és az érzés, hogy mindig valami „különöset” fog jelenteni a társ, aki immár kiválasztott és beérkezett, s akihez ilyen egyszerűen is tud szólni: „Örültem, mert téged is örülni láttalak.”

Én pedig annak örülök, hogy az audio-vizuális bűvölet korszakában akadnak még fanatikusak, akik az írás varázserejével képesek élményeik visszhangzására. Befogadásukat ajánlom az olvasóknak: emlékezetes szellemi kaland.

Killya!

Otthon álldogált egyedül az előszobatükör előtt. Haja még csillogott a nedvességtől. Csak állt mereven, bámult a saját szemébe. Lassan végigmérte magát. Haját hónapok óta nem vágatta le - kissé hosszú volt -, de ez őt nem zavarta. Homlokán most először találta mélynek a ráncait, pedig még fiatal volt, alig 17 éves. Ismét a saját szemeibe meredt. Tekintete végtelenül szomorúnak és életuntnak tűnhetett a kívülálló számára. Igazából kétszer volt boldog életében. Végigmérte az arcát. Ápolatlan külső - gondolta. Már régen nem borotválkozott. Azzal is mindig elvágta magát. Volt úgy, hogy a bőrt is lenyúzta magáról - teli s tele volt sebekkel. Felemelte a bal karját és befelé fordította. Nemrég behegedt, mély vágások látszottak rajta. Egy percig nézte. Könnyecseppek jelentek meg szemében, egy hatalmasat ordított, és lesújtott a tükörrre. Az darabokra hullott szét. Leborult a földre, és véres karjával megtörölte szemeit. A szíve hevesen dobogott. Lassan elnyúlva a földön, várt. Az a típus volt, aki mindig bízott és hitt a csodákban, de az élete úgy alakult, hogy kiábrándult mindenből és mindenből. Az egyetlen érték számára egy lány volt. Most is őra gondolt. Nyitott szemekkel ábrándozott. Nem látott mást, csak Őt. Valahányszor maga elé képzelte, boldognak látta. A karból lassan csöpögött a vér; semmit sem érzett, csak Őt látta. Saját élete már szinte semmit sem jelentett számára. Akkor lett volna a legboldogabb, ha egyszer fölálldozhatja Őerte. Úgy érezte, azért él, az a feladata, hogy a lány boldogságáért mindent elkövessen. Lassan behunyta szemeit - látta a lányt, amint rámosolyog, majd elfordul és elsiet. Meg akart szólalni, kinyitotta a száját - de egy hang sem jött ki rajta. Ekkor hirtelen szorongás fogta el, úgy érezte, most örökre elveszíti őt; jobb kezével hirtelen a levegőbe kapott. Percekig maradt így. Nem vigyázott eléggé rá? Most miért hagyja el? Lassan felült, s behúzódott a legközelebbi sarokba. A bal karját hátrahagyva, élettelen fadarabként vonszolta maga után... Ült felemelt fejjel. Lassan száradt a haja, hátán egy vízcsepp szaladt végig. Hirtelen hideg futotta át testét, beleborzongott. A szíve hevesen dobogott, szinte ki akart törni a testéből, ebből az ápolatlan, születéstől fogva tartó undorító testből. Szeretett fájdalmat okozni magának, szerette összevagdოსni magát, ettől megkönnyebbült. Megbűntette magát, illetve a testet, amibe zárták, ügyetlenségeiért, s legtöbbet a lánnyal szemben elkövetett ballépései miatt vezekelt. Hátravágta a fejét - az nagyot koppant a falon. Érezte, hogy fáj, s ettől egy kicsit boldogabb lett. Pedig hogy szerette ő azt a lányt. Mindig úgy érezte, hogy a lány csak az övé lehet, hiszen ő képes arra, hogy büszkén kiszolgálja, ő az egyetlen, akit igazán csak neki teremtetek. Soha senki nem is szerethetné nála jobban, ez nem vitás... Elszorult a torka, becsukta a szemét, majd ismét kinyitotta. Körülnézett, de csak elmosódott tárgyakat látott. Fölállt, s a falnak támaszkodva elsétált a fürdőszobáig. A tükör helyét kereste, de csak valami elmosódott formát látott. Hátranyúlt. Egy törülköző akadt a kezébe. Megtörölte vele a tüköröt, de a kép ugyanolyan homályos maradt. Jól beidegződött mozdulattal megnyitotta a csapot, majd alátartotta két markát, teletöltötte azokat vízzel, és az arcára borította. Már tisztán látott. Fölemelte a törülközőt két kezével, s látta, hogy vérzik a karja. Piros! A piros volt a kedvenc színe, piros virágokat vett a lány névnapjára is - óh, annak a gyönyörű lánynak. A tükör előtt észrevett egy orvosságos üveget, rajta halálfejjel. Egy pillanat alatt fogalmazódott meg benne a gondolat. Kinyitotta, hirtelen a szájához emelte az üveget, s lenyelt néhány tablettát. Megakadt a keze. Arra gondolt, hogy legalább egy búcsúlevelet kellene írnia. Szinte futott a szobájába. Az asztalon már ott volt egy a lánynak címzett boríték, és néhány üres lap. Maga elé húzott egy lapot, megragadta a lúdtollat, a vérébe mártotta, és ezt írta: Kedves Ildikó. Megtorpant. Kissé émelygett a gyomra. Most arra gondolt, hogy ki fogja föladni a levelet, és egyáltalán el fogja-e olvasni a lány? A levélbe ennyit írt: Szeretlek. Ledőlt az ágyra. Bevette a maradék tablettákat is. Becsukta a szemét. Most végre megszabadítja a lányt ettől az undok, jelentéktelen alaktól.

Mindenkinek könnyebb lesz így. Lassan úgy érezte, emelkedik. Minden fehérré vált körülötte. Most volt másodszor igazán boldog, először akkor, amikor a lány kedvesen rámosolygott, s ő úgy érezte, egy kicsit talán szereti őt...

23

23. napja várok. Naphosszat csak arra a pillanatra gondolok, hiszen nem volt több az egész. Talán már el is feledtem. Mostanában mind messzebbre jutok. Hiába, az idő... Nem is értem, hogyan is történhetett. Akkor és ott, úgy ahogyan. Néha mintha ráébrednék, miért is adatott meg. De azok csak múló pillanatok, s utánuk mindig egészen rosszul vagyok. Fáj, mert igazán nem tudom, miért. Én voltam a szerencsés. Így kellett, hogy legyen. Igen, ha felidézem, ismét közelinek érzem. Nem, nem tudok szabadulni. Folyton csak kerget, eszelős játékot űz velem. Beleborzadok. Egyszerre szomjas, éhes, elalélt és kimért vagyok. Bár úgy érzem, lassan, de biztosan távolodok, mégis el-eljön néhanap. És amikor egyszerre ismét itt van... Halálra rémít... Mintha örökké itt kellene, hogy maradjon. Nem, én biztosan nem erre születtem, csakhát már nincs visszaút. Ami történt, megtörtént. El sem feledhetem...

A fal

Most fogod magad, és egyenesen nekimesz a falnak. A módját persze én mondom meg neked. Tiszteletteljesen kell, hogy haladj, emelt fővel. Nem szabad sietned. Amikor azt mondom: indulj! - akkor kell elkezdened. Az első lépések megtétele után sem szabad megfedkezned a pontos tartásról. Szemeidből a könnyed boldogság kell, hogy áradjon, és arcodról az öröm, nem szabad, hogy lelohadjon. Tisztában kell, hogy legyél vele: ez életed legfontosabb jele-nete. A felvonás az első lépéssel veszi kezdetét. Csak egyszer szabad eljátszanod, mindenre ügyelve. A fal számodra a cél és eszköz is egyben ahhoz, hogy elérd a végső célt: a falat.

Bellock

Felnyitotta szemét, de hiába is tette azt nagy hirtelenséggel - mint aki arra számít, hogy erős fény fog átzuhanni szemhéjai közt -, csalódnia kellett. Ugyanaz a sötét fogadta immáron, melyet az imént lehunytt szemekkel tapasztalhatott. A nagy űrben, ami a sötétet kitöltötte, gondolatai örült sebességgel cikázhattak. A tehetetlenség, mely minden erejét felemésztette, fárasztónak hatott. Hirtelen - nem is tudta miért -, talán a változatosság kedvéért a szájába harapott. Sivárnak érezte lelkét, mely abban a kietlen szobában, a sötétség közepén fohászkodott. Tudta, csak az ő lelke lehet e világon ennyire, de ennyire elhagyatott. Lassan befejezte imáját, melyet összekulcsolt kezei fölött összeszorított ajkaival mormogott. Egyetlen lakótársa, a jóöreg Bellock lassan, ámde biztosan melléje caplatott. Az utóbbi időben alig evett szegény, így hát teljesen lesóványodott. Ő csak mosolygott rá, szeretett volna neki adni valamiből egy falatot. De ahogy végignézett kietlen szobáján, ahol túl sokat nem láthatott, ráébredt arra, hogy lakótársának, az öreg elvékonyodott patkánynak semmi egyebet nem nyújthat, mint az utolsót, mi még ehető volt a szobában, az utolsó nagy falatot. Élvezte, amikor játszótársa túléléséért a neki nyújtott alkarba harapott. Mikor a következő hónap elején, a börtönőr - mint rendszerint - ismét ajtót nyitott, megelégedett mosollyal nyugtázta a jó egészségnek örvendő állapotot, és a javarészt felismerhetetlen, foszlásnak indult alakot.

Reklám

Nem tűnik rossznak, idebent a koporsóban tényleg élvezetes a hangzás. Tökéletes a vétel. Mindig tudom a pontos időt. Na és a föld - legszívesebben összeroppantana szeretetével. Ajánlom ön is mielőbb szerezzen be egyet ilyen szép kis skatulyát. A legjobb minőségű fából készítjük fadobozainkat. Korhadásmentesek, még a negyedik világháború után is derékszögben nyílnak majd. Az ük-ük unokája akár házat húzhat majd a sírra. Kivételes ajánlatunk egy sorszámozott kis széria, beépített hamutartóval, és most ugyanazon árért egy szóval többet vésünk a fedélre. Ne habozzon! Egy ilyen dögös dobozka láttán szomszédunk sárga lesz az irigységtől, és igyekszik korábban feldobni a talpát, mint ön. Nyugodjon meg, neki semmiképp sem lehet olyan tökéletes a koporsója, mint magának. Hacsak nem ő is nálunk vásárolta. Ezesetben tudatom, hogy ön, kedves vásárló, maga választhatja meg a színt, és a belső illatosítást. Végtelen kombináció adódhat, és ön kifejezheti ezáltal individualizmusát. Kérdelem én, kell ennél több? Kívánságra szénszál-vázás kevlár merevítéseket is kérhet, és az opciós listára került közkívánatra az oldalsó tolóajtó is. Kézzel készített termékeink üzletbe kerülésük előtt gondos törés- és kényelmi-teszteken esnek át, sterilizált hulláink egy teljes évet hevernek bennük. Eddig még egyikük sem panaszkodott! Hívja Dzsoki plébánost a hullamosóban. Magának még félreteszünk egyet...

Eressz el...

Amikor az égből nézek rád, olyan magasságból, ameddig csak felérhetek, látom, ahogy mozogsz. Felhívod a figyelmem arra, hogy megtegyem. A szád kihívóan rúzsozott, és boldog vagy, akár egy lány. Az ujjaimba harapok, mert hagytalak elmenni. Szorosan ölelem magadhoz emléked. Megtépem hajam is, mert boldognak láttalak, akár egy lányt. Emlékszem a mondatomra: ez nem lehet rossz. Óh, mekkorát tévedtem. Kellesz itt, kellesz nekem, kellesz most. Hinni akartál, én pedig a túlélést és az emlékeket választottam. Ne menj még el, ne, ma még ne! Sose, sose, sose hagyj el! Ölelj úgy, mint százezer év - mondtad. És megtört arccal kérdezted: miért sírsz. Mivel bántottalak meg? Ez csak a nedves mosolyom - adtam meg a választ. Fel akartam tartóztatni a pillanatot, ami széttöri a szívem. Sokat sírtam, és sok idő telt el azóta. Évek. Mit tegyek? Igyak a kiszáradásig? Drogot szedjek esetleg? Valami miatt folyton az el múlthoz ragaszkodom - ezt teszi talán mindenki?

Miért hagytál el? - kérdezted. Érzem még, mikor a hátamat simogatom. Érzem a változó alakod - merengtél el. És kiegyenesedtél előttem. Lobogó ruhadarabjait - mint zászlókat - vetetted a földre.

Bárcsak megálljt parancsolhatnék egy újabb szívzúzó pillanatnak! Engedj...!

XX. századi szerelem

Éppen élményanyagot gyűjteni mentem egy forró nyári estén, amikor rád leltem, életem nagy szerelmére. Csodálatos találkozás volt. Ott, abban a Peep-Show-ban. Emlékszem, ahogyan megláttalak, kedvesen hozzám szóltál:

- Hé, van ám magánkabin!”

És akkor ott megpecsételted a sorsomat. Csak álltam kövé meredve. Már csak egyetlen dolog érdekelt: hányas a számod? Kikerestelek a katalógusból, és kivettem azt a fülkét kettőnknek. Rögtön levetköztetted, levetköztetted rólam minden gátlásomat. Majd hirtelen fölém hajoltál és bedöltél nekem. Elhitted azt, hogy van pénzem. Évekkel később beléd botlottam. Alig

ismertelek fel. Egy zsúfolt metrón a lábadra tapostam - elmosolyodtál. Kissé kiélt voltál, és némi restauráció is rád fért volna, de én csak az akkori énedet láttam. Mikor megkérdeztem, hányadik lehettem, te azt válaszoltad:

- Pontosan emlékszem, te voltál a 9.834.”

S szívemet felhőtlen boldogság öntötte el, hiszen bekerültem az első tízezerbe...

Két lehetőség

Két lehetőség van: az első, hogy azt mondom, neked írtam, a második, hogy azt mondom, rólad írtam - ekkor vagy hazudok, vagy nem vagyok író.

A magány

Tudod, a magány jó barát. Sosem hagyja, hogy egyedül légy. Mert egyedül lenni a világon a legborzalmasabb dolog. Tudod, olyankor csak magadat vádolhatod, te vagy az egyetlen, akit hibáztathatsz. Nem, soha ne éld meg ezt az állapotot. Válaszd védelmeződül, testörödnék a magányt. Ő majd segít neked mindent leküzdeni, segít a mindennapos érzéki csalódásaidat feledtetni. Ő, ha kéred, veled lesz egészen, híven őrködik majd feletted. Sosem csal meg. Talán egyszer a legjobb barátoddá lesz. Nélküle nem lehet teljes az életed, az Ő támasza lesz az egyetlen segítséged. Együtt fedezitek majd fel a világot, amely kettőtök számára teremtetett. Legyetek együtt mindörökké boldogok.

Képzelt riport

Az élet - átmeneti állapot nemlét és nemlét közt. Az élet - halálos ítélet.

- Rendelkezel az életeddel?

- Bizonyos mértékig mindenki, ám mindenki csak a maga által megítélt mértékben.

- Küldetés megszületni?

- Inkább lehetőség mindenhol otthagyni az ujjlenyomatodat.

- Megszűnés-e a halál?

- Megkötésekkel. Az anyag nem vész el, csak átalakul. Az antianyag = ? lélek sem vészhet el. Átalakul? Nem. Nem tudni az igazat, így azt sem, hogy alkalmazhatóak-e az anyagi világ törvényei az antianyag világára.

- Azonosítod-e magadat a testeddel?

- Az általam és mások által használt beszédformák megkövetelik, hogy néha ezt tegyem. Valójában nem.

A halál átmeneti állapot. A halál az antianyag (élet) kilépése az anyagi testből.

- Képes lennél megölni valakit?

- Igen. Magamat igen. Másat talán.

- Hiszed, hogy halálod után is hozhatsz döntéseket?

- Tudom. Mindaddig, amíg él valaki, akiben valamilyen formában létezem.

Ez az életed

Fiatalon, egy kora reggelen fölkelysz, és éled boldog életedet. Milyen gyönyörű szép minden! Persze nem tart ez örökké! Tudod, nagyon sok negatív dolog vesz körül, megpróbálnak hátráltatni. Mindaz, amire emlékezned kell, hogy számodra maradt remény. Erősnek kell lenned, mert nehéz idő után mindig jön jobb idő. Szépnek találod a reggelt. Egész jól vagy, érzéketlen, de kezded úgy érezni, hogy egy tű fokán élsz. Eltelik egy év és még néhány hét. Egy napon meglátsz egy gyönyörű lányt. Felszabadultan mész iskolába, hogy láthasd őt. A mennyországról álmodozol, s minden alkalommal látod őt sétálni, és amint ő sétál, te gyerekekről álmodsz mindenhol. Akár egy madár, tovaszáll. Kérlek, engedd meg, hogy elmondjam mennyire szeretlek - mondod neki álmodban. Most este van, kérlek, olvasd el a levelem - gondolod odahaza. Várod a másnapot, s el is jön. Nem bírod tovább, odamész hozzá, és szerelmet vallasz neki: - Mióta megláttalak, azt akarom, hogy az enyém légy, szeretlek, szerelmem napról napra nő. Maradj velem, kérlek, nem érdekel, hogy két különböző világból vagyunk. Megértem, hogy mit érzel - mondja ő -, de ez csak egy álom, és soha nem lehet valóság, tehát nem szeretlek. Két külön világból vagyunk. Te és én? - kérdezed. Nem baj, hiszen ettől erős a szerelmem. Bízz meg bennem s a szerelmemben, ami oly nagy. Légy a feleségem, kérlek, legyél az életem része. Nem tudom elhinni, hogy nem adja föl - mondja ő. A szerelmed erős, de tudod mit? Te nem szerethetsz, és én nem szerethetlek, két külön világból vagyunk. Ismét eltelt egy nap, s te bizakodva ébredsz. Újra megpróbálsz vele beszélni... Valóban szeretlek - mondod neki. Ne légy kegyetlen. Soha sem lehetnék kedvesebb hozzád. Meg kell, hogy változzon a véleményed... Ne légy kegyetlen. Lány, amióta csak szeretlek, szeretnék neked adni mindent, és ez valóban nem sok tőlem. Vettem neked 12 szál sárga rózsát, ne légy kegyetlen. Olyan sok más lány van, aki nem mondana nemet; akarlak. Most már tudod a nevem, s én ismerem a játékaid, ha velem akarsz lenni, maradj, amilyen vagy, de ne légy kegyetlen. Szükségem van rád oly messze tőled, sohasem búcsúzva el. A sors hozta így... őt nem látod többé. Miért kell a virágoknak meghalni, teszed fel a kérdést könnyes szemekkel, de nincs válasz. Hosszú idő telt már el, de őt még nem tudtad elfeledni. Keserű minden reggeled nélküle. Majd találkozol egy másik lánnyal... - Persze, hogy hazudok - mondja mosollyal az arcán, miközben a szemedbe néz, de azt hiszem, szeretlek. Nincs szíved nemet mondani, s kedveled annyira, hogy kérésére elveszed feleségül, de a szíved mélyén még mindig életed nagy szerelmét őröd. Megöregszel... A rádió előtt ülsz, és ezt hallod: - Megnyomták a gombot! - mondja a műsorvezető. - Milyen gombot? Vagy úgy, a gombot. - Óh, igen, ez a vége. Ez egy csodálatos nap... 80 C fok... Azt mondtam, bomba... (nevet). Négy percünk maradt. Használjuk ki, amilyen bölcsen csak lehet... Végigpergeted az egész életedet, s mindezt négy perc alatt. Látod a nagy szerelmedet, egész fiatalságod. S már hallod is a visszaszámlálást. 10...9...8...7... Vége.

Cenzúrázott gondolatok

Mindig is vissza akartalak kapni, pedig sosem birtokoltalak. Te már kiugrottál szerelmünk süllyedő hajójából, ha tartózkodtál egyáltalán benne, de én a vízszint alá süllyedek veled.

Egyedül jöttem ebbe az életbe. Azt mondtam, megpróbálom. Nem jártam sikerrel, de adok magamnak még egy esélyt, amíg meg nem halok. Azt sem bánom, ha nem élem túl.

Ki volt az a rohadék, aki nekem adta ezt a testet, és mutatott nekem egy egyirányú utat anélkül, hogy engem valaha is megkérdezett volna, hogy akartam-e?

Kopogni a hátamon, hazudni nekem, kielégíteni engem, de miért?

Óh, igen, a könnyek! Azok okozzák a fájdalmat... Megfigyelted már? Amikor nagyon fáj valami, akkor megjelennek, és azok okozzák a fájdalmat.

Bűnös vagy. Vétkezel, hogy élhess. A távoli napot bámulod, melyet úgy gyűlölsz. Gőzölgő halántékod lehelete halálként terül el a távolban. Nézd csak, a szeretet épp az imént illant el belőled. Tekinteted elnehezült, csak egy bódult éjjelilepke harsogó kürtszava szorít terhesen - mit felel ez itt? Hasztalan bármit is tenned. Véget ért el sem kezdődött szerelmed. Hamisan szól megfakult hangod. Kárhozat vár viselőjére. Éreztél már valamit igazán? Szívből? Erényeddé vált, hogy nincsenek erényeid. Jó lenne, ha csak abban hasonlítanál másokra, hogy nincsen bennetek közös.

Miért hitted, hogy jól is alakulhatnak a dolgok? Honnan ez a bizalom? Nem, neked nem jobb, csak azért jó, mert érezheted a fájdalmat.

Évek óta nem szóltam hozzád. Már - már azt hittem, megszűntél létezni. Fáj, hogy így vélekedtem, és fáj, hogy így is van. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy látlak. Nem. Én már téged is elfeledtem, mint minden szépet mi volt, és már azt is, hogy volt szép. Hidd el, nem könnyű most mindent befogadnom, de vigasztal a tudat, hogy... akarlak. Nem akarok egy lenni, egy a nevek közül, akinek köze volt ahhoz, hogy már nem vagy. Gyomromban erőse edzett drótkefék csúszkálnak fel s alá biztosítva halálos nyugalمامat.

Néha azt képzelem, hogy megértelek. Mélyen a szemedbe nézek, és csak azt látom, hogy egy gyáva bámul rám üres, kiégett szemekkel - az én tükörképem. Különbözőségünk meg abban mutatkozik, hogy kettőnk egyike előbb elhalálozik, s ez történhet egyidőben is. Azért jelentesz többet másoknál, mert okot adtál rá, hogy gyűlöljenek!

Nem, hiszen negyven perc sem telt még el, mióta kihunyt szemedben a szikra, mióta megváltál tőle... az alkony hajnala! Diadalmas dicsőség, Te vagy a győztes! Úgy fáj beismer-nem, és talán nem is értem igazán, miért teszem. De te mindig is erősebb voltál, mint én. Hogy miért jó visszafordíthatatlan folyamatokat előidézni? Mert így van miért magadat okolni! Távoli a múlt, és közeli a jövő, de! nincs jelen. Ami ma nem tetszett, azt holnap gyűlölni fogod, és a múlt megajándékoz, mert megmondja, hogyan. Én évezredek elmúlatok, mert számomra szemvillanásnyiak csupán - így könnyebb gyűlölni őket!

Hogyan tudnak egyesek kedvesek lenni hozzám? Talán tőlem remélik a boldogságukat. Bár egyedülinek születtem, mégis testvérek sokasága vesz körül engem. Neked még nem kell szeretetet színlelni, sem annak létét magaddal elhítni. Kérlek, ne okozz csalódást. Csak ennyit kérek, és nem lenne nagy vétek, ha megértenétek.

Művészet értékeiden túladni s értéktelenséged mindenkinnek megmutatni. De ez itt a lényeg. A végén még önmagaddá válhatsz. Ez az egyetlen, amit nem engedhetek meg. Óh, azok a szerelmetales percek!

Nyílt vagyok. Elhagyott szeretet-tanyákat ápolgatok, és nem nevezek és nem teszek és nem is értékelek. De legalább fáj. Kőrmök vicsorítva szabdalják fedetlen testemet, de nem, nem kérkedek. Tudom, hogy a vádlott én vagyok, és a színfalak mögött is én állok. Á, nem, nem támadok - csak fuldoklok, mert immáron túl sok a piszok - de, de ti akartátok -, s én meg nem hátrálok. Mert ki az, aki csak fél, és sohasem remél.

Kódolom a magam számára az üzenetemet, remélve azt, hogy sohanapján majd megfejtem. És soha el nem feledem. Lelkem mélyén kalandra vágyom, mely nem olyan messzi, nem olyan messzi immáron.

Megpróbálhatsz új történetet írni azáltal, hogy megszületted, de naggyá csak akkor leszel, amikor már nem létezel. Mert akkor már nem kényszer, hogy szeressenek. Életműved csak

annak befejeztével keletkezhet, melynek létjogosultságát csak az utókor ítélni meg, ha az nem árt a közvéleménynek. Jó ha majd gyűlölnek, mert akkor emlékeznek. Vedd már észre, csak a botrány éltethet, az ellenszenv, melyet mások éreznek. Oly sokszor bedőltem az életnek, egy jelképnek, melyet oly sokan éreznek, de ők, ők is félnek, és tudásukkal fel nem vértéznek. Róluk csak olvashatnál, ha elég kitartó volnál...

Gombamód szaporodnak az akasztófavirágok. Az egyetlen kérésem: kérlek, élj egy kicsit jól. Jobban, mint mások. És nem számít, ha sokba kerül.

Tudatlan

Portás lehettem a szeretet ajtajánál, s te leadtad nekem a kulcsot. Átvettem martalékát az átszőtt pókhálónak, de gondolataim belőlem egyre csak távoztak. Midőn az éjféli az órát kongásra készítette, felfordult az ágy alattad jajveszékelve. Akinek bitoroltad töröttvas lelkét, az lesz, akinek te gyónod meg vétkét, mert nincs már szabadság. Csak rabság, és az örület, amibe kergetlek. A hold minden lázas éjszakán felver, s szép emlékeidet ocsmány köpeteivel fertőzi meg. Emlékszel a szóra? Persze, nem vált az valóra. Mégis kellett, jól érezted - akkor, amikor szürke nyakkendők fojtogatták szemeidben a nagyra nőtt sebeket. Te még nem tanultál eleget.

A hurok

Miért születtem meg? Mert élet keletkezett a földön. És miért keletkezett az élet? Mert én megszülettem!

Az első napimádó

Az ébenhajú lány megtörölte frissnek tetsző fűrtjeit a csilingelő pataokban. Már sokszor elképzelte, mi lehet a távolban, ahova ujjával el sosem érhet, s amitől érzékeli ő a szépet. Lehunyta smaragd szemhéjait, és ábrándozni kezdett. Láta magát, ahogyan elsétál oda, ahol még sohasem járt. A horizontban valahogy minden eggyé vált. Nem értette, miért nincs ott idő? Hirtelen az égnek emelte karjait, és maga felé intett. Még inkább vágyta, szomjazta a messzeséget. Igen, ő el fog jutni oda. Oda, ahol minden olyan jó, olyan furcsa. Őt itt senki sem látja, de odaát legalább nem törődnek vele. Nőttön nőtt az érzés, miszerint mennie kell. Nem esett nehezére csatározni a vékony hullámfodrokkal. Mind beljebb és beljebb gázolt a tajtékzó vízben, s hagyta, hogy tüdeje immáron vizet lélegezzon. Ő elsőként érte el a messzeséget, tekintete az örökkévalóságba, a haldokló napba révedt.

Blöff

Blöff vagy bölcsesség, ha kimondod, nincs különbség, mindkettő „b” betűs

Pirosszemű

Borzasztó vízióim voltak az elmúlt éjjelen. Fehér nyúl voltam álmomban és védtelen. Néha kaptam az egyhangú élelmiszerből. Néha azt hittem, elérem a rám szabott életkort. Sosem rendelkeztem az életemmel. Csak egy testem volt, és ők voltak mindenem birtokosai.

Foroghattam, alhattam és ehettem. Azért tartottak, hogy egy napon megkaparintsák a húsomat. Nem panaszkodhattam, amíg volt társaságom. Végül persze kivették a szüleim, és sosem engedték vissza őket. Egy napon, mikor már nem tartottak mást rajtam kívül, egy nagy kéz ragadott fölön, és én nem tiltakozhattam.

Kihunyatták piros szememben a fényt. Megölték az utolsó védtelen nyulat. Sosem lehettem az, aki lenni szerettem volna. Én nem születtem és nem is éltem szabadon.

De mondjátok, miért ölnek az emberek állatot?

Csak hogy a seggüket hízlalják?

Ennek nem szabad örökké így mennie!

Miért nem látnak a szemüktől?

Miért borítják fel a természet harmóniáját?

Nem lenne szabad elfeledniük: az állatok nem csak szépek lehetnek néhanap, de meg is kell kapják ugyanazokat a jogokat.

Lélekvesztő

Eljött a múlt, és vérdíjat tűzött ki fejedre. Segítettél neki, önmagadat csaltad kelepcébe. Hiába is próbálsz bontogatni beroszdásodott acélszárnyaid, számodra csak egy doboz létezik. Átjárhatsz falain: egyikén átlépve a másikba ütközöl, de ha azt hiszed, ugyanazt látod, tévedsz. Épp csak hasonlít egy korábban akaratot követelt válaszfalhoz, és ne hidd, hogy utad több irányba folytatódhat. Bármerre is mész, ugyanazt éred majd el. Bele sem szólhatsz, itt helyetted mások döntenek. Ezért hívják ezt így: a te életed!

Az ugrás

Nem lett volna szabad kiszállnom - mindössze bátorságra lett volna szükségem. Az utolsó előtti emeleten kezdődött. Kezdttem pánikba esni. Nem tudtam, mi van a legfelső szint után. Egyre csak feljebb haladtam a páternoszterben. Igen, féltem az ismeretlentől. Mi lehet az emeletek után? Megijedtem. Az utolsó pillanatban kiugrottam a legfelső emeleten. Láttam, hogy akik az alsóbb szinteken szálltak ki, ruhát kellett, hogy magukra öltsenek, s azonnyomban láthatatlanná váltak. Kiugrásom pillanatában én is ruhatulajdonossá lettem. Bár ne lettem volna. Bezártak egy tökéletlen szkafanderbe, s elveszítettem az emlékezetem. Több évtizede hordom ezt a nyűgöt magamon. Sok hasonló pórul járta találkoztam azóta. Meditációimnak köszönhetően sikerült elveszett emlékeim egy részét felidézni. Innen nehéz ezeket az emlékeket tolmácsolnom. Régóta szorít ez a ruha, mely gyávaságom jutalma. Most már igazán fel sem tudom fogni. Itt mindenki egyszer lerúgja magáról az irháját. Remélem, ezen esemény után emlékezni fogok az itt megélt dolgokra, akár csak egy kicsit is. Most már tudom, hogy mindenki, akivel itt találkoztam, ugyanazt a hibát követte el, amit én. Ők is gyávák voltak.

A látogató

Sokasodnak a napok, melyeket nélküle töltök el. Régen gyakrabban jött, de mostanában nemigen látogat. Valamikor olyan természetes lehetett, hogy észre sem vettem ottlétét, csak amikor egy kicsit távol került, akkor érezhettem, hogy ő létezik. Ha lehunyom a szemem,

mindig őrá gondolok. Mindig másmilyen, és sohasem marad itt örökre. Nem zárom az ajtóm, mert folyton őt várom. Kedvére ki-be sétálhat rajta. Legutóbb egy kiskutya volt. Bejött az ajtón, egyenesen hozzám szaladt, és megnyalta a kezem. Aztán körbeszaglászott és elment. Azóta nem járt itt. Pedig én mindig felismerem. Nemrégiben nem jött olyan közel. Az ablakon át bámult rám diszkréten. Egy fiatal lány volt ő. Mosolygott rám. Most nagyon hiányzik. Mindegy, hogy hogy néz ki, mindenképp vágyom rá. Félek, talán egyszer túl soká lesz távol. Sokáig csak várok majd rá, és már a házam közelébe sem jön. Már azt is megérzem, ha a horizonton kószál valamerre. Igazából nem merem megérinteni, nem, még megszólítani sem. Nem próbálom marasztalni, de nagyon tud hiányozni, amikor nincs itt. Egyetlen álmom, hogy velem marad végleg.

Az alkotás rébuszai

Mikor már nincs más gondod, vakard meg az orrod... Töltögetek még némi zöld özvegyet a búrámba, hála a non-stop fogalmának.

Még kiforratlan, nem biztos, hogy tetszeni fog... Jó, hogy észrevettem, különben folytatódott volna a hálózatkeresés folyamata. Hazugságok összefolynak, és a jövőt képezik majdan.

Azt akarom, hogy sokáig haladjon, lefelé. Lehetne akár sűrűbb is, mert csak a mozgás igénye fogalmazódik, nem tudhatod, ha már része vagy. Lélegzik.

Túlél téged is. Mindent. Mindig van. Az erő, az ereje segít. Bármit elvesz.

Kicsit olyan, mint a halál. A te halálod. Te vagy-e még? Ki tudja. De hatalma van mindennek felett.

Készen vagyok valamire, ami már nincs többé, mert elijedt. El akarta venni, csak úgy egyszerűen. És erről senkinek sem beszélhetek.

Most meghívom őt teázni. Nincs, nincs súlya semminek. Még az éjszaka sem több, mint egy pille. Gyászol a leheletem. A hazugság a logika.

Aki nem kiválasztott, az barát marad. Pokolban végződik a béke.

Fájdalomtöltettel teli test írt engem. Ez az a boldog élet. Mert van, aki túlél. Csak némi mentális elváltozás szükséges a tagkártyához.

Többféle méret, változó színek. Mindig van más. Nem is hinnéd.

A csönd fajtáival jutalmaz.

Őrült ez a ritmus. Mondd, mi történt az isten nevében? Félreértették. Meg kell állítani a lángot. Tökéletes a forma, az álca. De miért?

Végre lassul. Talán ez a dzsungel.

Jobb, ha várok, mert meztelenül akarlak. Nincs veszítenivalóm. Inkább várok.

Mindig jobb lesz. Nem hiszed? Nem csoda. Ez is csak egy dogma.

Te azt mondod, szomjas vagy, én viszont más oldalát látom a szerelemnek.

Csodálkoznak. Ez egy újfajta, be nem váltható valuta. Amikor az értékét tanulmányoztam, nem is értettem, kiféle az alkotó?

Letűnt korok emléke faggat: semmi sem fog megváltoztatni. Túlzott az eltökélés...

Integető

Egyike vagyok az integető keresztényeknek. A komoly céllal rendelkező fajtához tartozom, a lehető legkomolyabb céllal, amit ember maga elé tűzhet. Nem egyszerűen tagja vagyok egy keresztény ligának, hanem - mint említettem -, integető keresztény vagyok, s az én csoportom tagjai mindenkinél sokkalta komolyabb célokkal rendelkeznek. Pontosabban eggyel, de az kellőképp komoly. Én és társaim nem egyszerűen az tűztük ki célul magunk elé, hogy a megváltó eljövetelére várjunk (ez egyébként elég nevetséges cél, hiszen ha meggondoljuk, sorsunkat egy ismeretlen személy kezébe adjuk, aki ráadásul több ezer éve halott), hanem felsőbbrendűségünk és előbbrelátóságunk bizonyításaképp azt is, hogy őt egy úrhajóba ültetve exportáljuk valami melegebb éghajlatra, hogy mindörökké emlékezhessünk rá: ő része annak a fénynek és hőnek, ami abból a többezer wattos fényforrásból árad, és többet senkinek sem kell mások - hiszen nem a saját - hiú ábrándjainak alárendelnie magát. Éljenek az integető keresztények!

Nem ezt vártam tőled

Valami olyat tettél, amit nem akartam. Egyszerűen nem ezt vártam tőled. Te túl egyszerű vagy. Nem kérsz semmit. Még akkor sem. Kiszolgálod az embert. Miért nem mindegy hát a kilétem? Szerettem volna valami mást. Ez nem jelent feltétlenül többet. Van, aki engem akar, s ez undorító. De én mást szeretnék. Tőled is. Te ezt nem értheted. Siettem vissza. Megváltottam miattad, s neked ez fel sem tűnt. Fájdalmat okoztam önmagamnak abban a reményben, hogy értékelni fogod. Hiba volt. Biztosan nem a tiéd. A magad módján kedveskedtél. Nekem pedig a másik részed kellett.

Ars poetica

Ha valaki sokáig próbálja elszánni magát, az egy idő után valószínűleg elszánt lesz: fanatikus. Ha nem nyeli le azt a gondolatáradatot, mely benne ébred, hanem leképezi azt, valószínűleg művésszé válik. Saját élményein és tapasztalatain túl az ember ritkán tolmácsolhat többet. Minél többet igyekszik átélni az érzelmek világából közvetve, másokon keresztül, annál inkább érezheti magát a társadalom ültetvényesének. Aki nem furcsáll üres szavakat szögezni az ígéretek sokaságára, meglesi a lényegét. Ha visszavonul a társadalomtól, meglesi annak értékeit, ám elsősorban öncélúságát ismeri fel. A társadalom a társadaloméért van, s ha valaki egyéniség kíván maradni, hát egyenlőtlen harcra van kilátása. Mégis megéri. Ez az egyetlen dolog van a világon, ami megéri a fáradságot.

Nem tudom, mit jelent a távolodás, még fel sem sejlik bennem, de érzem, jó úton járok. Néha olyan, mintha az élet valamennyi helyzetét átéltem volna, és ami még eljőhet: már csak származék. Tényleg, miért a másság? Talán ez a szépség? Nem adhatom fel. Ez az életművem. Vissza soha. Csak előre a más felé. Már megvan a ritmusérzésem, csak még félek szólni. Érzek már mindent, csak még félek az érzelmeket törvényszerűségekre váltani. S ami jó: az ritka. Ritka átélésük nem változtatja őket szenvedéllyé. Hiányuk szenvedtet s kárpótol. Nem a szenvedély a szenvedés, hanem a nemlét. Éljen hát azért, ami még nincs.

Állandó dilemmám az ítélkezés. Magam felett sem könnyű - mit tegyek hát másokkal? Néhány majommal és legyekkel - melyek pénteken találkoznak, könnyebb lenne.

Aforizmak, szöviccek és egyebek: kitöltik az életet. Ám egy élethez mindez kevés. Megannyi szó és viszony - és persze az iszony, hogy mások még nem tartanak itt. Magabiztosságom kényszerít.

Hiúságod tükröződik, ha valaki gondolatát sajátodként tartalmazod. Vigasztaljon: ha más nyelven íródott, te azt még anonímjaiddal és szinonimáiddal újra írhatod.

Emlékszem, a hajnal sebesen robbant fel az égre. Az én életemben van valami eltűnő és újra felbukkanó momentum: írni akarok. A gondolatok elhallgatását bűnnek értékelem; a szavak semmitmondósága néha leradíroz a föld színéről. Képlékeny a holnap. Hajnalokba mártózik a gyötrődés, amikor véget ér a színház: végre senki sem befolyásol, csak te vagy. Egyedül, saját magad. Az egyetlen, akit megérthetsz, bár mások látványa is jó. Levonható a szubsztancia: különbözik. Más a nyelvezeted, más célokért élsz.

Bármit tesz is az ember az életében, az csak múltjaként értékelhető. Jó a múlt, és szép is. Sokmindenre megoldással szolgál, míg a holnap kiszolgáltatottság. De te létezel, és mindenhol! ott az ujjlenyomatod. Tettél rosszat és cselekedtél jót - várjunk csak, hogy is volt? Szád nyílt, s te nyelted a falatokat. Ha nem parancsoltál megálljt, letértél az útról, amit én az igazinak hívok. Két olyan út létezik, amely a hosszú életet szavatolja. Az első: amikor nem akarsz semmin változtatni, nyeled, keresed, habzsolod az íratlan törvényeket, a dogmákat. A második én vagyok. Keresem az alkalmat, hogy valamit magamtól megvonjak - majd magamra szabadítom, mint egy vadállatot. A két véglet között észlelem a középpontot. De nem akarom a közép útját járni. Lehetsz kiegyensúlyozott - és mégis más!

Szólongatás

Hej, kutyus, kutyuli - szólongattam egy majdnem teljes értékű pizza elfogyasztása után, egy majdnem teljes értékű pizza felkérődzése közben egy kutyát: szegény, nem volt torkos, épp csak éhes, egy húsevőnek is megesett volna értékes irháján a szíve. Sokaknak új is lehetett volna az általa képviselt cél és a motiváltság az értéktelendő világban, amely nem rosszabb, csak összetettebb és nehezkesebb ezáltal. Bizony, sokan lélegeznek fel egy efféle lebujsban, egy friss, oda tévelyedett, elszakítható vér láttán. Nem csoda. Ha néhanap beesik valaki új, aki hála istennek - nem homoszexuális, és még érdeklődést mutat azok iránt, akik az ő fajtájára várnak, az ünnepnap.

Őszintén, nem beteg a társadalom, úgy, ahogy van?

Valami új, valami más kezd kialakulni, ahol én, a lázadó vagyok az elmaradott, aki évtizedeket veszített el.

Szemtanúja lehettem eseményeknek. Ezen események után úgy értékelem a színrelépést, mint egy olyan jelenetet, ahol nem ildomos a barátnőd felszedésével kérkedned. Senki sem állította, hogy igazad van. Még én magam sem mondtam ezt önmagamnak. De ebben a közegben két dolog van, amit élvezhetsz: amit akarsz és amit nem.

Más senkit sem érdekel...

Tévedsz, tévedsz mindig. Valahányszor egyedül vagy, valahányszor egyedülinek képzeled magad. Akár hiszed, akár nem, valakinek kellesz. Lehet, hogy ismered, és az is lehet, hogy nem. Tétova a mozdulatod, mit a szaggatottság szó. Feladnád. Mindent hagynál úgy, ahogy van. És mégis. Talán a következő, jó leosztásban bízva felveszed a lapokat, és játszani

kezdesz. Részesévé válsz egy eleve lefutott meccsnek. A kimenetel egyetlen esetben sem ismert. Bízol valamiben, ami megfoghatatlan. Hát tudd meg, nincs miért. Ha valakik, hát ők nem érdemlik meg. Alkohol fogyasztásáról tanuskodó leheleted hazug, önbizalom pótlásában csak alul maradt ellenfél lehet. Mi az igazság? Az egyszerűség. Képzeld el, hogy valakinek azt próbálsz elmagyarázni, hogy a numerikus interpoláció jó dolog. Igazat mondtál-e? Aligha. Véleményt valós problémákról mondatsz, nem holmi légből kapott eseményről. Miért? Azon egyszerű oknál fogva, hogy más senkit sem érdekel...

Nos

Érdekes dolgok történnek mostanában - például nem vagyok egyedül... Újabban beszélgetek magammal: én vagyok az, aki nem tud kérdezni és az is, aki nem válaszol. Ártalmas dolog gondolkodni...

Igen

Fekete félhomály fogad, mikor zenélni kezdek. Kezdetnek kettő vagy négy, és lassan elenyésznek azok a képek, amikért virágzanak a lagymatag vizek: aljas mód megrökönyítenek. De nyelem a keserűséget, nyelem, mert azt hazudja nekem a tücsök, mely ciripel, hogy énértem vétkezel, és áhítattal lesi remegő ajkaim, melyek nem félnek kimondani: szeretlek.

Van úgy...

Van úgy, hogy rosszabb, mintha egyszerű kalapáccsal vernének. Lehetetlenség annyi eseményt feldolgozni. Nem is értem néha, miért bolondítják az emberek magukat jobban. Az információ szenvedés. Nem évezheted a múlandó pillanatot mindig másra vágva. Ami megvolt, az elvehetetlen. Rendszeres, ahogyan pusztítod magad. Lekötelezett az élet. Barátok jönnek és mennek. Mindig vannak elvárások. De mások sosem mérik fel: talán igazad lehet. Személyes a meglét és nem a hiány okoz. Laktál te már teljesen üres szobában? Amikor semmi sem izgat vagy irritál, akkor elmondhatod: mindez te vagy. Foglalkozz többet önmagaddal! Ez sosem lehet elég.

Szívemből akarlak

Elővettelek szívemből az éjszakai sötétben. És nem hittem a látványnak. Gyönyörűség beragyogott. Reggelre elillantál. Örülök, mert most sem félek. Hiányzol, s ez nem érdekel. Sosem foglak megtalálni. Számban szád ízét érzem. Enyém csókok pillanata. A szívemből vettelek elő, és a mostoha reggel elrabolt. Újra kezdeném. Akarlak... a szívemből.

Botrányos részegségért

Megcsiklandozok egy testrészt. Ne aggódj, ez most nem szex. Jobb annál. Az agyalapommal játszok. Felteszek rá valami feltétet. Így igazi letéteményesnek érezhetem magam. Érezted már jól magad? Kaptál már büntető cédulát „Botrányos részegségért”-felirattal? Jól hangzik, mi? Mint egy érdemrend. Valódi kitüntetés. Mindössze az ilyesmiben, hogy az ember éppen nem emlékszik az elnyerésének körülményeire. Mit mondjak, sokféleképp ki lehet emelkedni a tömegből...

Levél magamnak

Nem gátoltak meg abban, hogy írjak. Olyan jó, ha egy idegen jót tesz veled. Itt van például ez a kis gép. Zörejes, ám éppen csak annyira, hogy munkámba feledkezve mindig pontosan tudjam, ő velem van. Senki se értse félre, tényleg nem hiányzik ilyenkor más. Őt is inkább csak megtűröm. Aztán örülök, mert sokkal profibbnak mutatkozik, amiben az ő keze munkája is benne van. Pedig nem is tud semmiről, buta szegény. Nem gátol, és igazából nem is segít. Én hozom ki belőle a jót. Drága időmből elvesz, és ad drága időt nekem. Furcsa, de egy gépről írok. Mi lenne vele nélkülem?

Mikor lefekszem, reggelente 8 óra tájt, mindig eltűnődöm azon, mit is tettem az elmúlt éjjelen? Bár semmi sem tart örökké, amit létrehozok, az én vagyok, és csak ez boldogít, amíg élek. Persze, csináltam már mást is. De az órabérért végzett munkától csak elfáradni lehet. És ez nem a kellemes fáradtság. Kellemesen akkor vagyok fáradt, ha befejeztem valamit. Tegnap például már kora este kikészültem, alig láttam, mégis másnap délelőttig írtam. Egyébként nem bánnám a szemüveget, az olyan karakteressé teheti az arcot.

Fantasztikus. Nem mondhatok mást. A szavaknál jobban semmi sem boldogít. Rajzolok, programozok, de a legjobb: írni. Meg olvasni. Mások stílusát. Néhány éve még el sem hittem volna, hogy csak ez fog érdekelni. Igyekszem hát könyveket begyűjteni, és írni. Amíg csak tudok...

Külön

A férfi elvárja a nőtől, hogy megértse azt, amit bizonyosan nem fog. A nő éjszakákat vár egy hívásra, persze a férfi nem hívja többé, hiszen elvárja a nő bocsánatkérését. A nő a „szeretlek” ígére szomjazik. A férfinak együttérzés kell, amit a nőtől nem kaphat meg. A nőnek csókok kellenek, sorsa mégis az egyedül ébredés. A férfinak inkább a „felejts” felszólítás hiányzik, miközben lógó fejét a padlóhoz veri. A kérdés közös csupán: külön, de miért?

Gépsonka

Kegyetlen, akár a daráló, amivel a gépsonkát tömörítik. Ennyit szólva a húsról, kénytelen leszek írni egy szakácskönyvet is. A nélkülözés szakácskönyvét. Csak fussa időmből. Még annyi a dolgom...

Tetthely

Nem mertem. Húztam még magam egy kicsit a nagyobb élvezet reményében. Elhatároztam, hogy addigra tökéletes leszek. Teljességgel ellenállhatatlan. Amikor súrlódtam a valósággal és átnyúló kezek tapogatták testem, dagadni kezdett a májam. Mindig érzek fejlődést. Igazat kell, hogy adjak pszichiátereknek. Igaz, őt faképnél hagytam. Egyszer nem jött el a találkánkra. Ifjan s bohón hazudoztam neki a százszor szépekről. Erre ő csak a combjait tárogatta. Hagyjuk ezt most. A lényeg, hogy tovább csiszolom karátaim számát. Ékkő leszek, unikum. Még Zwack is megirigyelhet majd. Gyógyír leszek a virágom szirmainak megalvadt vérének. Csak néha bizonytalanít el valami. Nem tudhatom, mikor billenek át. Egyszer csak felélem majd minden lendületem és... Nem tudok majd segíteni. Kár lenne értem. Jöjjön már el a cél.

Anarcho-szindikalista közösség új tagokat keres

Éppen azon tűnődtem, hogy lehetnék szegényebb is. Szókincsileg. Már amennyiben nem lennének vallások. Végül is arra jutottam, hogy a vallás stabil, jól deklarálható (érzelmekért) érzésekért cserébe - melyek jól bevált algoritmusok alapján íródtak - megfoszt a szabadság tüzelőanyagától, a nagy kalóriatartalmú árnyaltságtól. Mit nyerhet tehát, aki úgy él, mint én? Megtarthatja szárnyait, és feljavul a szókincese. Nem kell lemondania, nem kell leegyszerűsödnie. Éljen a tudományos anarchia.

Értekezés

A legtöbb problémát az okozza az emberi faj egyedeinek, hogy fogalmuk sincs, mit is akarnak. Nem ismert előttük, hogy szükségük van-e arra a valamire, és hogy egyáltalán szükségük van-e valamire. Íme, egy vélemény: az élet arra való, hogy költsük a pénzt. Nevezzük tézisnek. Olyasvalaki mondta - és még komolyan is gondolta -, akiről el akarták velem hitetni, hogy okos. Ja kérem, így könnyű. Egy laza kis nemtörődömség. Bizonyosan hallottál már a lelki szegényekről, akik boldogok. Hogy jön ez most ide - nem is tudom. Csapongok csak, egyszerűen.

Alapgondolatom az volt tehát, hogy vannak vágyak. Meg ábrándok - hiúak. Természetesen! Kösz, hogy kisegítettél. Nos, én most praktizálok. Magamon fejtegetem a lehetséges megoldások összezsomózott gombolyagát. Például fogalmam sincs, hogy éhes avagy szomjas vagyok-e. A jólét válasza: egyél is, igyál is, gondtalan leszel. Tudni fogod, megváltoztathatatlan tényként kezelheted, hogy ezen probléma nem foglalkoztat tovább. Kicsit hízásnak indulsz, és el is felejtessz gondolkodni. Csak a pénzt költöd. A nem jólét válasza: üres hassal alkothatsz csak, részegen pedig még hallucinálhatsz is. Művész lehetsz. Nem rossz ígéretek ezek. Kicsit felelőtlenek talán.

A szubsztancia: egyetlen létszükséglet marad tehát, a folyadék fogyasztása. Ez mindkét esetben fennáll. Indirekt bizonyításom: aki nem iszik, kiszárad. *A lé határozza meg a léte.* Különbőség tehát csak az elfogyasztott ételmennyiségben mutatkozik. Aki most hibát találna gondolatmenetemben, és felhívná figyelmem: a második utat választott páciensem is elpusztult, azzal tudatom, hogy éhhalált még senki sem halt. Éhhalál nem létezik. Csak örök művészet.

Fogd be a szád...

Fogd be a szád, te gyilkos. Te, sokakkal ellentétben tudatosan, ám nem csak létfenntartásodért ölsz...

Ufonauta

Leszel te még szerelmes...

Most már tudom, ráébredtem. Valami akaratod ellenére leereszkedő azonosítatlan repülő tárgy csapódik majd le melletted, az általa szétvetett kötőrmelék pedig halálra fog sebezni, bezúzza halántékod. Agyad, akár csak a meteoritszerű becsapódás keltette kráter, üres lesz. Miközben tested színe elfehérül - kék csak később lesz -, elrabolnak és jót szórakozik veled egy megfoghatatlan lény. Egyetlen gondolatod sem lesz. Olyan lila köd vesz majd körül, ami befed. Lesz

fény, a halovány fajtából. Lesz páratartalom, igen, abból sok. Fehér bőröd sikítóan érzékennyé válik. Lebegsz majd. Súly, gravitáció és a felhajtóerő fognak cserélődni alattad. Lehet, hogy mielőtt visszahoznának lapos kis bolygóra, kimúlsz. Ne félj, nem lesz ez rossz. Igyekezd meggátolni a túl korai kékülést.

Ivóvíz

Elzárkóztam, kuckómba menekültem az ártalmas információk elől. Eldobtam parabolám, szétzúztam tévé-készülékem, még a telefont is kiteptem a falból. Beszereztem egy csomó biztonsági zárat, megannyi hangszigetelő anyagot, majd bemásztam egy jókora víztartályba tudatában annak, hogy életem végéig kitartó ivóvizem lehet, amit más nem mocskol, nem szennyez be. Csak én.

Krumplihámozó lét

Krumplit hámozok. Szervezetem képtelen betelni a sok keményítővel. Az újabb darabok sorsáról még nem döntöttem. Lássuk csak, mit is tehetnék velük. Megehetem, megsüthetem őket, megfagyaszthatom, kidobhatom, megégethetem, kicsíráztathatom és ha akarom, akár rohadni is hagyhatom! Szabadság, elvtársak!

És akkor mondok valami igazat...

Furcsa egy kedélyállapot, talán ahhoz tudnám hasonlítani, amikor a másodpercek pergése túl gyors, és hiába próbálnál a sebességhez alkalmazkodni, rád tör a halálfélelem: nem látod értelmét semminek, semminek, bármit is teszel. Csak elszáll az élet... Megpróbálsz szeretni, megpróbálsz fájdalmat érezni, tartozni akarsz valakihez, tartozni próbálsz valakikhez. Értékrendeket erőltetsz magadra, és hagyod, hogy mások rád erőltessék hamis értékrendjüket. Talán egyetlen valós érzélem van a világon. Valami félelemhez közeli érzés. Olyan, mint amikor az ember nem tud saját kérdéseire felelni, és lassanként nem mer már magától sem kérdezni... Ez az állapot nem jó. Néha segíthet, ha az ember millió mérföldekre menekül onnan, ahol van. Milliós mérföldekre a saját fajtájától, hogy felismerje azt, hogy minden, amit él, amit lát, irreális körötte. Öncélú dolgok sokasága, melyek semmilyen hatással nincsenek egymásra, és talán felcsillan a tekinteted, miután meglelted a választ kérdéseidre: az anarchia, a kiszámíthatatlan összessége a lényeg. Az élet önmagáért lehet szép.

A vágy

Onnan jöttem, ahol a szelek hidegek
És az igazság kulcslyukakon át látható
Nevetek, a bensőmet végleg a vágy ölte meg
...különös vágyódás sohasem verő szívek után

Hiszen
Elkezdheted, de abba nem hagyhatod
Megadhatod magad, de fel nem adhatod
Kétségbeesett vicceidet dadoghatod
egy világnak, amely szeretettel ölel

Égő házak képeiről álmodom
Körülzaladom a szelet

Számba szivárog a nedvesség
keresztülhalad ajkaimon
Egyenest a meredek hegyeknek tartok
„Ne légy magányos” - ezt mondtad nekem
De ne aggódj, most már a magányosság elkerülhető
Mert ezt az idő is megmutatta nekem

Lehetsz te éppenséggel bárhol
Most későre kell, hogy járjon
Talán már éppen alszol
Én teljesen ébren vagyok

Megesküdhetek, nem én voltam
Én még olyan szelíden csináltam
...majdnem lassan

Felemelem fejemet a nehéz paplanok közül -
Lábamat a földre helyezem
Elmetszem csuklómat egy rossz gondolat miatt
És keresztülrohanok az ajtón
Odakint a járdán a sötét is nesztelen
Csak a hajnal várakozik álmatlanul
Én itt kóborlok az utcákon nélküled
S ezalatt a nyár kifakul

...a belvárosban az éjszakákon

A hideg szelek kabátom alá nyúlnak
A halál mindig reggelente jön
Hír nélkül és kedvtelenül

Nem akarok a mások tekintetétől függeni
Mert nem tudok már egyke lenni

Én tudom, hogy megcsináltam -
Amint a levegőben szaladok
Elértem, hisz ezt akartam -
Ezentúl végleg egyedül vagyok

Kinyílnak bennem az elzárt gondolatok
Addig megyek, amíg a tél el nem fog
„Aludj...” - írtad
„Aludj, drágám” - egy levélben valahol

Ó, de hogyan is alhatok a hangoddal a fülemben
És egy óceánnal közöttünk
És ezzel a sok hellyel az ágyamban

Mikor ő izzik a sötétben
És én gyengülök a látványtól
Ettől a lélegző szépségtől
Akiben elrejtőzhetek
Odakint egy világ van tele olyan emberekkel
Akiktől félek

Igen, amikor ő parázslík a sötétben
Engem magával ragad a látvány
Tudom mi az, amire életem hátralevő részében szükségem lesz

A nyughatatlanság nálam genetikus tünet
Állandósult elmúlás, mit az idő meg nem szüntet

Erre a világra szélesre tárt szemekkel születtem
De már csak csonka hold lebeg fellettem
Az éjszakában megjelentek
...a beesett szemek

És a fájdalom ebben az ordításban
Egy alak a sötétben...

Néha szeretni

Néha szeretni akartál
Néha pedig búcsúzni
A semmi órái peregtek
Egy emberöltőn át
Valahogy nem ment
Nem láthattál mindig újat
Nem volt szép
Csak a mozzanat
Görcsbe rándult csalfa szíved
Átkoztál megannyit
Továbbálltak belőled a fények
Hiszen néha menni akartál
Néha pedig szeretni

Nem szereznek vissza

Nem szereznek vissza többé...

Pont mikor kezdtem jól érezni magam

Telefonáltál

Sosem vágytam a magányt

Nem akartam a magányt

Gyűlölöm, amikor hazaviszlek

Túl sokszor akartam nemet

Nemet mondani

Akartam, hogy felelelj, akartalak

Hallani ellenkezni

Van egy érzélem, melyet nem tudok elrejteni

Képtelen vagyok a küzdelemre -

Hogy megtudjam, mi történik

Nem küzdöttem

Látni akarlak újra

Újra, újra látni akarlak

Nem szereznek vissza többé

A síró játék

Nem az eső mosta el

Öblítette ki szemeimből a színeket

... Az az örült dobolás: fuss el!

Még mindig hallom versengő sikolyainkat

Mikor úgy sziszegsz, akár egy kígyó

Azt akartam, hogy a bűn hozzon nekem gondolatokat

Olyanokat, amelyek pusztítanak

S feláldozzák tudatomat

Igen, a féltékenység leleményessé tesz

De csak gonosz tettekre sarkall -

Most a tükörben egy fél ember áll

Nem hittem, hogy valaki kettétörhet

Ó, de hogyan

Hogyan állíthatod

Hogy én nem próbáltam...

Szemeim mélyén megtalálhatsz sokakat

Láthatod, a szerelmem szárazon maradt

Vérem édes a fájdalomnak

Nem...

Tudod

Én nem akarok újra sírni

Én nem akarok újra sírni

Nem akarok búcsút mondani
Én nem akarok újra sírni
Én nem akarok elszaladni

Nem akarok a fájdalommal újfent versenyezni

Lehet, hogy vicceltél, mikor azt mondtad:
átgázoltál rajtam
Lehet, hogy vicceltem, amikor azt mondtam:
keresztülrohantam rajtad
Én talán még rossz is lehettem
Igen, én talán rossz voltam
Kiejtett szavaim messzebb utaztak a szívtől
mint az agytól

Túl sok volt az kérni, hogy küzdj meg velem?
Bocsáss hát meg mindent, kivéve a szeretetemet!

S a büszkeség megüti az arcomat
Amint feledem az eltűnt napokat
Érzem, vér buzog karjaimban
Te boldog lehetsz, mert az álmodat megtagadtam

A zuhogó esőnek mormolsz szavakat
amiket elhagytál
S most ismét megtaláltál
Látod a kígyózó karjaimat köréd fonódni
Hisszük keresztül a hazugságokon
és a gyűlöleten, hogy a szerelem szabad

Ó, de hogyan is beszélhetek a tovarohanó világról
Egy gombóccal a torkomban és könnyekkel a szememben
Elérkeztünk volna a ponthoz, ahonnan
nincs visszaút?
Mit tettem?
Miket hazudtam?
Játszottam azokkal
Akik megmentették a lelkemet
Elérkeztem volna arra a pontra, ahol megőrülök?

Hogyan is fejezhetném be...
Semmit sem tehetek
Elveszítettem az utamat
S mostanáig téged is
Ezidáig téged is elveszítettelek

De te tudod
Én nem akarok újra szeretni
Nem akarom ezt a fájdalmat ismerni
Nem akarom újra megpróbálni
Nem akarom látni, hogy fáj neked
Ne hagyd, hogy lássam: fáj neked
Nem akarok újra sírni

A hold vége

Egyedül fekszem az ágyamon
Csak a nevedet suttogom
Nem tudom, hol lehetsz ma éjjel
És azt sem, ha ugyanúgy érzel

Hagyom, hogy meglegjenek gondolataim - őket nem zargatom
S a titkot, melyet tőlem kaptál, teveled megosztom
Érintésed emlékével
A szívem szaporán ver
Próbálom leküzdeni magányosságom
Óh, ha tudnád, mennyire hiányzol!

Amikor csak megszólalok
Állandóan veled vagyok
S ha lehunyom szemeimet
Az álmaim terólad mesélnek

Most is arra a találkozásra várok
S ha el is jön, én majd csak mosolygok

Várok rád - hibáim még benned élnek
De mintha egy élet telt volna el, mióta átadtalak a messzeségnek
Ábrándjaim miatt egyre csak szenvedek
Visszatéréseidig szabad sohasem leszek

Milyen kék volt az óceán, ugye emlékszel
A szemeid azt súgták: hozzám őszinte leszel
Ígéreteket a tengerparton -
A hold már túl jár a láthatáron

Napsugarak, álmok, visszhangok

Tudod, hogy mindig el fogok jönni
Emlékezz hát arra, aki voltam
Nem volt mit előled elrejtteni
Egyetlen reményem az, hogy kitartasz
Amíg visszanyerem az uralmam

Tea

Van ebben az egészben valami vidám
Talán a hideg, vagy akár a lüktetés
A nyelv lehetne jobb - kicsit több hangutánzó szó kéne
Elmondható: minden bír a névvel - de amit megilletne...
Felfedezés - másokat is motiválhatott már
Szegény lány, ha belegondolok, akár AIDS-essé válhatott volna
Micsoda felelőtlenség -
A legnagyobb problémám: fogytán a Teám

Szupermodell

Szemeid nyíltak
És elég széles spektrumban szórnak
Árasztják magukból a főnyeremény hitét
Komolyan vetted, hogy bármi lehetne rosszabb
Nem kellett hát foglalkoznod az érvekkkel

Elérted a ki nem jelölt célt
Bizonyosan jó ösvényen haladsz
Szép vagy, mert elhiszed
Ne is foglalkozz mással
Egyszerűen jó neked

Szerelem

Meglepő, hogy két világunk találkozott
Szerelmemet álruhába bújtattam el
Próbáltam elszökni, hogyan is maradhattam?
De ha egyszer a szívem eladott

Mindig azt hittem, felkészülten várom
A szerelem tudtomon kívül ragadott el
És mielőtt visszavonulhattam volna
A szívem halkán feldobogott

A szerelem nem rejtezhet
Bár megpróbál
A szív pedig tűzre kap
Azt hiszem, az igazság utál hazudni

Gondolkodom, tehát ölk

Kisiklottam...
Tévtutak, amerre csak szemem ellát
Hogyan is tehetem, hogy fojthattam kútba az eszem?
Vöröslök, látom haláltusáját. Még küzd
Azt hiszi, létfontosságú Ő a számomra
Ó nézd, hiszen most fordul a kocka, a szív, a szív
feszítették most kőpadra
Gyengül már, lassan elhalványul fénye...
Csak ujjbegyeim percegnek, hiszen azok még tisztelték!
Most megvan, temetheted
De nem lehet elfeledned
Helye sosem hül ki benned
Örökkön égetni fog

Veled

Néha a szemedbe néztem
Néha láttalak, s kivártam a végét
Sokkal hosszabb, mint amilyet azelőtt láthattunk
Együtt kezdtünk munkának
Véghez akartuk vinni...
Belül valótlant és magányt érzek
Ahogyan csókolsz...
Mindig valami különöset fogsz jelenteni
Amikor felébredtél, s játszani mentél
Ott akartam lenni
Mikor arcodat nekem szegezted
S szerelmet suttogtál az égnek
Veled akartam maradni
Amikor hánykolódom magamra húzva az éjszakát
Fénylő csillagok ragyogása közt
Veled akarok lenni
Amikor hívlak, feléd fordulok
Az ég megnyílik számodra
Amikor megöregszünk, s téged kicsinek látlak
Veled akarok maradni
Belül valótlant és magányt érzek
Ahogyan csókolsz...
Mindig valami különöset fogsz jelenteni

Itt jön Ő

Árnyék kezdi lopni a fényt
A zavar újabb rejtvényt ad fel
A szem számára látótávon túl maradt
Ez csak egy álom lenne?
Itt jön Ő
Érzelmet fog kiváltani belőled
Akárcsak közted és köztem
Kísértés fog keletkezni
Itt jön Ő
Erre a pillanatra vártál
Nézd az egybegyűlt alakot
Sosem láttad a fajtáját még
Hiszed-e, ki tudja
Nem ő a gyanúsított
De lehet
Egy titkos küldetés - hát figyelj:
Valahol valahogy
Még hiányoznak darabok

Egy érzet, melyet észlelek
Bízz a megérzésemben, ne hamarkodd el a döntést
Ha ő ugyanaz, hogy lehet most olyan más?
Biztos vagy a kilétében, mégis tele kétségekkel...
Itt jön Ő
Találkozni fog veled, hív majd
Miért utasítanád vissza?
Mikor minden ellenállás értelmetlen
Itt jön Ő
Képtelen hibázni: ha megigézett, már sosem menekülhetsz

Kövess engem

Oly távol van ma minden
Messzebb már mint hittem
Szemem szélén könnycsepp csillan
Vele bűm egyszersmind' elillan
Idebent nagyon meleg van
Odakint még szikra sem pattan
Közel látok, s messze nézek
Szabadságot nem remélek
Idegen nap nevet az égen
Szeretetét nem vágyom régen
Köröttem az állatok az emberek
S ki ember volt, afele nem érzek
Gyászolom a múltat itt bent
Ebben a csodálatos ős melegben
S nem vágyom, hogy újra éljem
Mindazt, ami nem az én vétkem
Élvezem a messzeséget
S ki néhanapján erre téved
Annak arról tartok majd beszédet
Hogy milyen értelmetlen az élet

Nem lehet

Szeretném szeretni szemeid szétnyíló szirmait
De nem lehet
Kívánnám kísérni kebleid kecses kis kagylóit
De nem lehet
Akarnám altatni apró aranyszínű arcaid
De nem lehet
Vágynám visszaadni visszahozhatatlannak vélt vágyaid
De nem lehet
Tenném mindezt teérted, de megismernem téged többé
Már nem lehet

Andinak

Csak annyiszor fáj, ahányszor belegondolok
Sem veled, sem nélküled nem vagyok már boldog
Szolgának születtem? Vagy csak azzá lettem?
Sem érted, sem ellened nem érdemes élnem
Ó, nézd, úgy feledném a múltat, s keresném az újat
De se jót, se szépet nem hozhat a holnap
Értsd meg, kérlek, amitől félek:
Hamvas kis kezecskéd nem engem illet!
Hogyha én lennék az, aki ellen vétek
Házamban hitvesem én nem túrném meg
Bár találkoztunk volna, mielőtt eljött az a nap
Amikor is fejedet a házasságnak adtad
Váljunk el békével, s azzal a sok szép emlékkal
Melyekkel egymást boldogítottuk, sok szeretettel

Tél

Telente többet alkotsz
És nem csak a hideg miatt
Ilyenkor jobban foglalkoztat a lét

A kiszáradt szív

Miért játszol a szívemmel?
Miért játszol a lelkemmel?
Hogy tudtál szeretni és elhagyni
És soha el nem búcsúzni
Én már aludni sem tudok
Anélkül, hogy szorosan átölelnélek
Valahányszor megpróbálom
Te mindannyiszor sírva fakadsz
Csak az a fájdalom él fejemben -
Azt hiszem, halottnak kellene lennem

Láthatnám, nincs már mit folytatni
Én mégis képtelen vagyok téged elhagyni
Mert te énhozzám tartozol
Én pedig tehozzád tartozom

Érzem azt, hogy valóban szeretsz
Szürkülő szíveddel hiába nevetsz
Te még sohasem éreztél így
Ez a legelső alkalom

Lehet, hogy most megbocsátok
S lehet, hogy te megpróbálsz

Mindörökre boldogokká kellene lennünk -
Neked és nekem
De fogsz te még majd úgy szeretni engem
Ahogyan valaha, régen

Azt akarom, hogy most jobban szeress engem
Ahelyett, hogy egyszerűen ágyba bújsz velem
És kérlek, többé ne hagyj el engem
Minden éjszakán
Amikor megbántottál
Elrohantál azzal a másik fickóval
Tudod, engem nem érdekelt

De te nem érted, mennyire szeretlek!
Én itt vagyok számodra
Én nem megyek el sehova
És nem csallak téged egész éjszaka -
Ahogyan azt te tetted, bébi!

De nincs már semmi baj
Én itt leszek számodra
Várva az elszólításra
Most még nagyon fáj nekem
Mert te már nem fogsz visszatérni -
Kérlek, gyere vissza hozzám, bébi!

Mire jó az

Mire jó az, ha az ember vígan él
Ha folyton csak nevetgél
Ha mindig a másnak él
Ha ő mások helyett fél
Ha csak ad, de sose kér
Ha reggelente ugyanúgy kél
És ha sohasem kérdezi: Miért?

Hazardjáték

Fények rohannak felém, s lassanként eltűnnek bennem
Hiszel-e nekem, drága egyetlenem?
Az imént éppen együtt voltál énvelem
S ugyanakkor valaki mással -
De hiszen én éppen ezt élvezem

Elvetemült gondolatok bujasága sürget engem
Magamat a vétek palástja ellen felvértezem
És hazudok, hazudok, míg meg nem fulladok

Ha kiteped a szívemet, belőlem mi marad?
Csak gördülök mint mások, akár a forgatag
Nincs esély, hogy magam körül építsek még falakat
De most már mindenki kedves, s hiszem, hogy az is marad

Miért vicsorítok, amikor taposom a meglett füvet?
Néha belémvillan a kárhozat, s szórom a felszabadult tüzeket
S nem, nem kérek mást - de hiszen ez örület
Csak plántáld belém a túlhevített kedvességedet

Nem értheted jövetelünk célját
Csak rád zúduló sokaságunk vár rád
S amit kinyitasz, becsukódik, majd ismét nyitottá lesz
S ez kell, ez kell ahhoz a várva várt nagy eljövételhez -

Mikor téveszméid beigazolódnak
És színes ceruzákat ajándékoz a holnap
Amikor megrepedezett harsány kürtöd talán boldog
És az imént lenyelt halaidnak nem akad torkán a horog

Tetszetős a búcsú immáron
S talán még azt sem bánom
Ha beteljesült az álom:
Vége

Hiába az igyekezet, magadat meg úgysem érted
Csak a mocskos kis porfészkedet félted
A porhüvelyt, mely jelképezi élted
De vár a karnevál, ahol senki sem éltet
Rád kúsznak szúrós, dühödt napsugarak
Öklelnék gyanús, kiégett vad agyarak
De ha időben vízbe fúlsz
Akkor tán megszabadulsz -

A tényektől
A messzeségtől
A félelmedtől
S mindentől -

Mi tárt karokkal vár
S halálodért sem kár

Jó-e a háttérbe szorítanod önmagad?
Nem tudom, de hinne kell, hogy létezik másik
véglet, ezt el nem szabad feledned

Jó a vers, mert összecsengő szavak
képeznek benned új meg új gondolatokat
És kínoznak, míg élnek, s ha elhalványulnak is
még megvannak - ó, nem, sohasem távoznak

Ha mindennek vége? Miért -
az élet nem ilyen szép
S ha lassan kidobtad patáidat ágyadból néhanap
akkor leszel te csak igazán bágyadt

nem, nem tudhatod - mi az, hogy fáradt
de mégis elijeszt minden, mi belülről érint
és elhalálozol tőlük részint'

Mert még nincs vége - nem, még a legjobb szándék ellenére sincs

Tévedni emberi, ám mégiscsak állati jó dolog
akkor érezheted, hogy nemcsak te, de mások is érvelnek
s kényszerképzet az, hogy én vagyok

Megalkuvó, nyamvadt patkány - a szeretet színlelője
Az átkozott, szinte dőre
Beteg már, s fásultsága nőttön növe
Jut hiányosságaiban előbbre
Katartikus álmokat szőve
Vágyakozva egyetlen gyilkosára, a meg nem született nőre
A félhomály egészen betérít
és ez a ragályos szenvedély le sem bénít
pedig kérkedek a múlttal
bár nem vigasztal
de, de vicsorítva merednek rám a sápadt falak
tudatva velem azt, hogy én már nem vagyok
s mások szeretetéért hiába sopánkodok -

Hiszen az, hogy én nem vagyok, csak a mások halálát jelenti nekem
s azt, hogy mostantól érdemes létezni
Elröppent az a kismadár, kit halottnak véltem -
az imént, de mi mást is tehetett volna?

Miért nem veszem már észre
azt, hogy számomra születésemtől fogva vége
Hiába vagyok azzal a hervadt mosollyal még mindig felvértezve
tudnod kell, hogy én már nem nézek senki szemébe
és nem lelek vigaszt térdre rogyva a szemét eszmékbe

Tudod, olyan jó érezni a tüzet
és minden fájdalmat, mely éget
Ha búcsúm szép, és érintene téged
hidd el, halálommal csak a te élted ér véget
s aki hisz nekem, az biztosan téved

Sárga vagyok az irigységtől, drágám
de nem, kérlek, egy pillantást se vess rám
mert csak a tetszhalott visszhangzik tekintetemben
Igen, én most már megértem,
miért is gyűlölsz engem
lila körmeid alatt a koszt el nem feledem
és azt a belém döfött kést is szeretem
mert én adtam a kezedbe
s te igazoltad azt, hogy milyen lenne
ha a kés nem is létezne

Zöld volt az a csermely
mely melleid közt terült el
olyan jó, hogy már nem kell
hogy feleselj!
Csak élvezz!

A csúcsra juttat téged
hogy már nem élsz nekem, és én sem élek
bár saját gyilkosomat csakis magamban nevezhetném meg
Hogy magam alatt kit értek?
Egyszerű, fortyogó pirosas undorító képződményeket
egyébként azt hiszem, még mindig féltelek
Aligha vagyok több, mint aki valaha voltam
mielőtt magamat végképp meghazudtoltam
mielőtt emberré váltam
Vétkes vagyok minden bűnben
de legfőképp az életben
Kérlek, ne ínts búcsút énnekem
mert antagónisztikus háládat örökkön feledem

Színész

Ó, igen - nagy színész vagyok
Eljátszom, hogy jól érzem magam
Ha kívánok, az olyan
Mintha túljátszanám magam
Magányos vagyok, bár senki meg nem mondaná

Ó, igen - nagy színész vagyok
Saját világomban hánykódom
Játékot űzök, de az igazi gyalázat:
Hagytad, hogy az egészet egyedül álmodjam meg

Túlzottan is valós ez a színlelt érzelem
Túlzottan is érzem, amit a szívem már nem visel el

Ó, igen - nagy színész vagyok
Nevetek és esetlenkedem, akár egy bohóc
Nem az vagyok, akinek látszom
Szívemet koronaként viselve
Eljátszom, hogy még itt vagy

Az éj

Csendesen hullt le rád az éj
Előtted tátong a gyönyörű mély
Hallod halk szavát - ó, hogy fogadna magába
De a hold távol tart, azt súgja: hiába

Súlyosan hullt le rád az éj
Itt az idő, most már ne félj!
Hiszen ezt te oly sokszor átgondoltad
Engedd el, add át magadat sorsodnak
Hirtelen hullt le rád az éj
Gyűlölhetsz ezért, pedig ő oly szerény
Most lassan a szakadék felé indulok
Mit indulok? Szaladok, rohanok!
S amilyen csendesen hullott le az éj
Éppoly gyengéden terül már a fény
Idővel annak a völgynek a mélyére téved
Amelyben egy pillanat vetett valakinek véget...

Tévhit

Múlnak a napok, egyedül vagyok
Emlékeim csak elhantolt romok
Ha betakarózom, akkor is fázom
Értsétek már meg, melege vágyom
Távol áll éntőlem minden rossz gondolat
Elfeledtem azokat az eltelt idő alatt
Egy utolsó esélyem azért még maradt
Talán visszahódítom még a napsugarakat
Javítani életemen egyféleképp' lehet
Változtatok magamon - de nem tettem ezt eleget?
Nem értem igazán, ezáltal hova is jutok
Egy biztos: nagyok még közöttünk a hézagok
Eljön majd a nap, amikor megbánom, amit csak mássá tettem magamban
De ami volt, vissza már nem vágyom, elhitetem magammal:
Én ezt így akartam

Könnyektől pusztulok el

„A parketta tengerén hullámszik testem”
Rólam álmodtál
A bolondabbik énem beszélt szívedből
Azt mondtam, érints meg, s én
Sosem leszek itt újra
Szomorúság tör pálcát felettem
Eltemettem büszkeségem
Szégyen úszik felém
Engedd, hogy bocsánatot kérjek

Várok, várom hogy kiléphessek
Eltűnhessek szeretetedből
Azt akarom, hogy könnyeid mossák fehérre az álmom:
Jöjjön el a pusztulásom!

Okold hát magadat

Nyisd ki a szemed - amit látsz:
Az biztosan nem a valóság
Tárd ki a szíved, amire vágysz -
Ha azt hiszed, tied, átvág a világ
Elveszi majd az idő tetőled
Amiért szerinted érdemes élned
Magától mutat utat tenéked
Legbensőbb éned, a szenvedélyed
Menekülhetsz előre, futhatsz a semmibe
Várhatsz a nem jövőre, de ne bízz meg senkibe'
Szerethetsz bárkit, csak ne várd majd el tőle
Hogy akarjon, miután otthagytad - örökre

Poem

Én mondom neked, pokoli érzés lehet
Mikor a szerelem búcsút int neked
Elloptad a büszkeségem, beismerem vereségem
Én azt hittem, ez az igazi szerelem
Mennybeli érzélem, csak ezért létezem
De rájöttem: tévedtem
Mert a szerelem pajzs
Ami mögé rejtőzhetsz
A szerelem terület
Növekszik majd benned
A szerelem, ő egy gyermek
Akit anyai kezek ölelnek
A szerelem a te leheleted
Ami engem felhevített
A szerelem egy érzélem
Mely végigfolyik énbennem
Te hozod létre, egyetlenem
Amikor csak együtt vagy velem
Amikor hallom szívdobbanásod mellettem
Szeretlek
Igen, így is gondolom
Szeretlek
És te nem tudod, mit jelent veled lennem

Pedig csak egy egyszerű szó
Mert a szíved tudja, mikor már nem folytatható
Semmit sem tehetek, ez egy egyszerű szó
De összeráz és meggyaláz
Amikor itt a vége

Minden kép, melyen keresztülrohantunk
Tökéletesnek látszott, igaznak véltem
De igazán semmi sem tarthat örökké
Különösképp az együttlét

Tudtam bizton, hogy veszélyes lehet
De nem állhattam ellent a kísértésnek
Egy idegen érintésének
S csókjaiban az izgatásnak

Ó, ne bízz egy idegenben belül, a szívedben
Ó nem, ne bízz az idegenben legbelül, a szívedben

Megjelentél, és megváltoztattad az érzelmeim
Jobban nálam senki sem szerethetett
Te jöttél, és felborítottad az életemet
És az egyetlenné váltál, aki nekem kellett

Megvadítottál, és én elveszítettem a fejemet
Aztán minden szerelmemet birtokolva
Eltűntél, nyomtalanul elhagytad
Egykori kedvesedet
Azt hittem, amikor veszekedtünk
Én voltam a hibás
De most már tudom
Te más játékot űzöl
Láttalak veszedelmesen táncolni
Újabbra várva
Hogy hozzáadhass egyet

A pontszámodhoz

Külön egymástól
És napról napra
Csak a büntudat lassú erősödése
Hallom a hangod
A telefonban
De így sem szűnik a fájdalom
Ha már nem látlak többé
Úgy is mondhatnám: mindörökké

Bárhová is mész, bármit is teszel
Én itt fogok várni rád
Bármibe is kerül
Ha a szívem szakad is meg
Én itt fogok várni rád
Soká tartott
Minden pillanat

Mikor úgy véltem, majdcsak lesz valahogy
Mindaz után
Megízleltem a könnyeket
De vissza már nem hódíthatlak téged
Csodálom, hogyan is élhettük túl
Azt a pillanatot
De csak a vége jelenthet megoldást
Én mondom neked, pokolian ér
Ha a szerelem véget ér
Várok rád...

Mindenki csak megy

Kék szemeid szinte halottak
Felébresztettek, már aludni sem bírsz
Leülsz, öltözködni kezdesz
S egyre csak a tükört bámulod -
Saját gondolataidba látsz
Lélegzel, s egyre csak nevetsz
Hiszen mindenki csak megy
Elhagyja azt, ki beleszeretett
Hiszen mindenki elmegy
Amilyen messzire csak lehet
Egyszerűen nem érdekli őket
Úgy mozogsz, akár a halott
De ne félj, egyedül vagy
Csak egy elveszett arc
Csak egy hologram

A végrendelet

Amikor a napot nevetve feleded
Hátad széléből szakad fel a szürkület
Ajkaid mélyén merengve csüng a rémület
Amikor téován tékozolod el utolsó fillérjeidet -
Várva a beteljesülést, a legvégső végzetet
És már senkit sem kérsz, csak az időt kérdezed
Arra sem emlékezve, hogy ezt most miért teszed
Akkor kell majd megírnod, amiért éltél,
A végrendeletedet.

Pusztulás

Azt mondd, már túl vagy a nehezén
Mintha ismernéd az okot
Rajongókból készit Ő áldozatot
Néha tehetetlennek érzed magad
Ez így van jól
Pusztulás

Feledd el az unalmas részleteket
Csak töredezett szörök vagyunk
A dolgok jelenlegi állása szerint
Egy késre lenne szükséged
Hogy felszeleteld a levegőt
Gátlástalanná lettél
Pusztulás

Ne sajnáld, ne törődj a következményekkel
Miért szállj ki, már leromboltad a védelmet
Nincs megalkuvás, megneveltet a felfordulás
A lapok cinkeltek, a dzsóker gyorsan forog
Pusztulás

Változnak az idők
Valaki elveszti az irányítást
Pusztulás

Lopd el a jövőt
Vagy nem kapsz semmit
Pusztulás

Be kell fejeznünk
Amiért ide jöttünk
Pusztulás

A tényeket és a valóságot
Tartsd távol mindörökre

Megleltem a szerelmem

Nem emlékszem, hányszor emeltem fel
Vettem elő zsebemből az ezüst golyókat
Mennydörgések robaja pattant mögöttem
Ujjbegyeim benyelték mind a széthulló szilánkokat
Amikor eljött a holnap, és holdsétára indultam
Megfeneklett bennem egy bizonyos pillanat -
Keserű kedvedben szeletelted fel egyetlen arcodat
Bennem megemelkedett a lélek, és gerinc nőtt torkomban

Ott, azon a sétányon vált ki énbőlőlem a kedd
Számok szitáltak, hullottak kifelé a narancsos ég alatt
Hiába tagadtál, mit nem kerestem, meg nem leltem
Lótuszvirág ökleim szorították ki belőled a gondolatokat

Forog már a tárcsa, és a folyót tereli lábam
Képezzük egymásban a sok megrészegült halottat
Neved himbálódzik ajkamban, csempészem a lehetet
Felszakadhat kerges hátam, a szerelmet megálmodtam

Az oroszlán vágya

Terülj el mellettem
Meséld el énnekem
Amitől szenvedtél
S amiért más lettél

Szakíts rám kis időt, kérlek
Szeretném, hogy te is érts meg
Csak tudod, nem visz rá a lélek
S ha nem kérdezel, nem mesélek

Bújj hozzám melegedni
A szívedet kiönteni
Légy őszinte énvelem
Amit érzel, nem szégyen

Azt akarom, hogy itt maradj
Mások szavára te ne adj
Boldogságomhoz csak az kéne:
Csak az enyém legyél végre

Olcsó leszek

Ígéretek?
Én halott vagyok
De van még néhány ezer dolog
Amit még mindig hiányolok

Indulatok
- Egy kerek asztal -
De senki, senki sem marasztal

Nem akarok
De mégis
Magam ellen minden érvet felhozok

Harapjatok
Mind ti meglett korú kiskutyusok

Ha akarod
Ma, ma éjszaka a tiéd vagyok
És olcsó leszek

A halál II

Csak ülök a csendben, s lassanként érzem
Ahogyan erősödik a fáradtság bennem
Becsukom a szemem, s a semmit arra kérem
Hogy engedjen magához, fogadjon be engem
Most már tudom: nem kell a megváltót keresnem
Ha hívom, ha nem, ő maga jön el értem
Apránként sorra veszem minden egyes vétkem
S megbánom, mielőtt véget érne életem

Ki?

Az éjszaka terólad álmodtam -
Odaadtad magadat álmodban
Két szép szemed magasba révedt
S úgy súgtál nekem őszintéket
Kedves voltál hozzám, gyengéden becéztél
S a tisztító tűzben velem együtt elégtél
Mint a méz, édes volt a szád - csókjaimra várt
S mi együtt értünk az örökkévalóság kapuin át
Amikor megpihentünk
S te öleltél engem, mint anya a gyermeket
Akkor eggyé lettünk
Elfeleltük az időt, nem éreztünk perceket
Boldoggá tett engem minden halk szavad
Örültem, mert téged is örülni láttalak
Csodálatos volt azt élni meg veled
Mit másik két ember el tán sosem érhet
Az éjszaka terólad álmodtam
Gyönyörű tündér voltál álmodban
Most várom, hogy ismét együtt légy velem
Ma éjszaka újra eljőjjél értem

Neked

Nem tudtam neked adni mindazt, amit akartam
Te nem érthetted engem, csak azt láthattad, aki voltam
Akárhogy is fáj, ami történt, a múlt nem változtathatók
Őrözl engem rossz emlékként - mint kit sorsod eléd hordott
Nekem te voltál a minden, az, akiben hittem
Úgy néztem terád, mint aki majd továbbadja vérem
Egy mozdulattal rontottam el mindent, ezt már biztos tudom
Most nem segít, ha siránkozok, csak nagyobbodik a fájdalom

Ha egyszer vége lenne az életnek, eljönnének az utolsó percek
Akkor is csak te lennél az, akire halálomig emlékezek
Néha azt kívánom, bár sohase találkoztál volna velem -
De akkor most senkim sem lenne, aki kitöltené az életem...

Ego

Nem.
De igen!
Biztos?
Egészen!
De nem, az nem lehet!
Pedig így van!
Na nem, az aztán nem!
Dehogynem!
Nem, ebben a vitában én nem veszíthetek!
De!
Nem.

Léptek

Sohasem hittem
hogy szerethetek valakit úgy
ahogyan most téged szeretlek
ahogyan sohasem kellett
senki

Nekem ajándékoztad a mosolyt
nekem adtad a boldogságot
megmutattad a szabadságot
és te megérdemelsz engem
szerelmem

Tedd meg az utolsó lépteid felém

Már megmutattad nekem
azt aki lehetek
és megtetted felém
az első lépéseket
igen, te megtetted

Érezned kellett
Mikor néhanap együtt voltunk
Tisztán kellett, hogy lásd
Azt akarom, hogy közel légy hozzám

Napról napra jobban akarlak
Szívem mind lázasabban ég

Tedd meg az utolsó lépteid felém

Ha nem teszed meg, el kell, hogy hagyjalak
De tudnod kell, én szeretni tudtalak

Határidő

Napsugármeleg szeretet
Szerencse, egy életre szóló
Eltorzult, robot hangok
A telefonközpont szünetel

Pálmafát képzeltem kezembe -
Tizenhat tonnás sötét zuhant rám
Valami érthetetlen boldogsággal

Cinikus egy alkat
Alulról közelíti a pehelysúly fogalmát
Kitáncolta magát
És íme: itt van a következő ütközet
Bebizonyíthatom, hogy érzéki vagyok

Amivel csak időmet fogyasztottam
Rossz szagú volt, kék és súlyos

Tudod, mit?
Neked azért még keresek valakit
Aki felvállalja azt, hogy szeret
A határidőt te mondd ki

Fel...

Az álmok nem olyanok, mint a csodák
Mert a színek veszélyesek

Hallottam, amint magányosnak nevezted magad
Gondolod, hogy ők megértenének?
Egyszer már elküldtek!
A kezekben volna talán?
A karjaid megbénultak!
Vakon vezetsz, vezetsz valahová...
És én kívánok neked mindent
Amit sosem mondtam
Ugye megérted, amit érzek!
Elvesztél volna, szomorkodsz?
Ismerlek téged egyáltalán?
Azt hiszed, nem értem
Amikor egyedülinek gondolod magadat?

Pedig ti is egyedül vagytok
A fajtátok kell, hogy maradjatok
Én segítek felemelni titeket!

Bocsássátok meg, ha már nem tudom színlelni
A sajnálatot, amiért nem engedlek el titeket
Majdnem ekképpen, de mégsem így végződik
Azt hiszem tudjátok, hiszem, hogy tudjátok
Segítsetek, hogy felemelhesselek titeket!

Van egy álmom, melyet tisztán látok
Mindenütt velem van:
Segítsetek, hogy felemelkedhessek!

Te

Apró aranszínű rovátkák képződnek a térdemben
Elhatalmasodott bennem az úr, és rám talált a kérdésem
amire valahogy nehéz volt visszaemlékezni
A kulcsot tudom, mélyen magamba temettem
de fülemben cseng még a visszhang: Nem, nem és nem

Ne

Ne várd, hogy elhagyjalak
S ne várd azt, hogy itt maradjak
Ne kényszerítsd rám a létet
S ne csinálj belőlem elítéltet
Ne kérd azt, hogy hívjalak
S ne akard, hogy ne bírjalak
Ne legyél te az, mi éltet
S ne mutasd a messzeséget
Ne hidd azt, hogy féltetek
S ne reméld, hogy éltetlek
Ne vidd el, mit hoztál, szépet
S ne feketítsd el a kéket
Ne hozz nekem rosszat, kérlek
S ne adj férjül a rettegetnek
Ne változtass semmin, csak engem érts meg
S ne légy másé, maradj az én sorsom végleg

Állj meg!

Állj meg!
Kiválasztott vagy,
terád a távolból merednek az irigy szemek
Egyedül vagy,
ha terólad kérdezek, azt mondják: nem ismernek
Névtelen vagy,
amikor föléd fejfát helyeznek, arra majd semmit sem vésnek
Szegény vagy,
a te munkád az, ami pénzt senkinek sem ér meg

Felejts

Nem szabad még kitenned a lábad az utcára - talán még túl korai lenne
Fürdesd rigolyáidat előbb a legbelső jégverembe
Nincs az az ember, ki téged elfeledne, mielőtt találkozna veled
És nincs az a nő, ki megérdemelne, kinek bizton' adhatnád véred
Ha mégoly fehér is az a láthatatlan semmi
Azért kár lenne elfeledni...

Kedvesem

Szép vagy-e vagy nem, ez egyre megy
Én nem kertelek, tudatom: mindenképp gyűlöllek
Nem értettelek, amikor megmutattad az indokod
csak annyit láthattam, hogy nincs indítékod
Tékozló ujjaid közt kicsordult a fémpénz
S talán egy kicsit magasan ültem ahhoz, hogy hozzám végre lenézz
Villámok sújtották derekam, s én görnyedtem
Tudtam, hogy a legjobb volt énvelem
Álmaimat egyféleképp élhetem: csak éberem
de még téged is utolér a végzetem, kedvesem

Hazugságok

Megcsinálták, újfent itt a megfelelő függöny
Amikor szóltak, az nem a szájukkal volt
Fehérre fesztítettek minden kenyeret
Elvették az időt - pedig ebből kijuthatott volna
Csatornákat csináltak
És mutogatták mind a halottakat
Most habzó szájjal autókat török
Nem kímélem a színeket sem
Forgatókönyveket vállalok fel
És bankcsekkre váltok mozdulatokat
Tudod, hogyan udvarolnak?
„Te olyan más vagy” - mondják -
Legalább ezren legfeljebb ezernek
És kávéházban válnak múmiákká
Jó hír, hogy az első vagyok
Nem hiányozhat némi döglött virág sem
Keseregtem egy idegen ágyban
És azt hazudtam, hogy én is az vagyok

GSM

Barátkozom a gondolattal, hogy több lettem immár egy telefonnal
Fontos személy - igen, ez egy jó mély értékválság kezdete
Jó lenne szeretni, a magamévá tenni
De csuda tudja, mire jó ez a hordozható vekni
Telis-tele fon, ahogyan nyomogatom, nyomkodom a sok gombom
Mielőtt legombolom a lóvét a GSM-nek
Ami elősegítette a hálózatba kapcsolódást
Innentől akár el is feledhetem a kikapcsolódást
Véget vetettem szabad életemnek -
Ez az árnyoldala a Manager image-mnek
No és itt van ez a kit, kitt-katt - ahogyan felrakom a mikrofonom
És már mutogatnak is rám az emberek, azt hiszik, magamban beszélek
Ez is egy olyan - gondolhatja rólam néhány lány
Ez is egy olyan hapsi
Aki olyan gyorsan lemerül, akár az az aksi
De betöltöm a voltom -
Nemcsak volt már, lesz is
A nagyfeszít ismét szikrázni látom
Fölszedhetek most már én is
Egy szexi csajt - aki a magam fajtára hajt

Kőr kettes

Kevés még az elítélt
Szobám sarkába állítottam négyet
Kifosztottak, elvették a frankót
Büntetést érdemelnek
Mit osszak rájuk?
Egy kőr kettes jó lesz

Zoo

Csípőcsontom nem tanúskodik
Nem rímel a pubertásra
Füleim az ismerős hangot
Igyekeznek egyensúlyba hozni
Túlfeszült a húr, kirágtam ketrecem
Gyermekek arcát csúfítottam el
Sorsom a lelövés
Nem a megértés

Nem kellesz már

Angyalkák bújnak be talpad alá
Megviselt a hideg idő
Hallottam, hogy megérkeztél
Tudtam azt is, miért jöttél
Arcod a csontokra száradt
Valamin át kellett, hogy essél
Kihasztnált az ördög
Tűnj már el, kérlek
Nem kellesz már

Ó, mondd

Ó, mondd, miért vágysz te többre
Mint élni, létezni szemeimben örökre
Ó, mondd, ki másra vágysz
Mint ki teérted él?

Szobor

Lebontottam egy szintet
Hidd el, felesleges volt már
Helyébe műemléket állítottam
Tudod, ez már csak hasznos
Olcsón számította meg egy ismerős szobrász
Még az újság is a címlapon hozta
Azt, hogy elkészült a nagy rakás

Ma

Ma láttam elcsitulni az égbolt tüzeit
Éreztem vad lovak szilaj leheletét
Megpróbáltam magamat átadni a sorsomnak
S megtenni mindazt, amit a hiénák akarnak

Ma hallottam dalolni a kiégett hangokat
Próbáltam parancsolni az őrült ritmusnak
Megismertem száz arcát az ezerarcú napnak
S menekültem karmából az átok ragadozóknak

Ma figyeltem, ahogyan szétmállik a tegnap
Megtanultam szomjazni válaszát egy hálnak
Tovaúsztam hatalmas tengerén a gondnak
S megleltem azt, amit én nevezek honnak

Ma elfeledtem mindent, ami csak a holnap
Kerestem az alját egy feneketlen kútnak
Ma is állnom kellett a tekintetét azoknak
Akik miatt szeretnék véget vetni a Mának

A csapda

Mit reméltél? Mire vártál?
Amit elértél, nem arra vágytál?
Hát nem emlékszel, változtatni te akartál
Kitűnni azok közt, kikhez képest ugyanolyan voltál!
Te akartad elérni az örökkévaló messzeséget
S ne csodálkozz, ha most nem akarnak vissza téged
Távol kerültél hát, egyedül maradtál
Nem lehetsz te az, ki innen kiutat talál

Töredék

Nem hiányzik az, ami nincs
Felesleges minden, mi van
Hazugok az álmok
S a színek veszélyesek

Szinte hihetetlen

Igen, megtettem
Ezerszer s még százszor
De ettől még nem különbözök mástól
Azt nyújtottam, amit tudtam
És ők elfogadták
A gátlástalanság a legjobb tanár
Akár észleled, akár átéled
Gyomorszájon találtak néhányan
És új dolgokat is mondtak
Amiket láttam, az csodálatos
Amiket láttam, az szörnyű
Hallgasd hát, mi fülemben cseng:
A testvérem keresed?
Én nem is vagyok jó neked?
És ez is, persze valaki mástól:
Hívj fel, holnap a tiéd leszek...
Ismerős, ugye: az ígéret
Néha igaz, néha hazug
De feldob, mikor értékesnek hiszed
Ó, mennyire érthetetlen
Mikor ismerős vagyok az idegennek
Másságom hihetetlen
Gyűlölöm vonzalmam
Pedig jó
Jó az a kis semmi

Kezemből ragadnak el másokat
Hazudnak és őszinték velem
Mindössze a pillanat függvényében
Ez tényleg tetszett
A sok ismerős, aki összeverődik ilyenkor
Elragadtatja figyelmem
És a lista:
Akikkel nem is nagyon beszéltem
Azok voltak sokan
És volt néhány idegen is
Aki csak fakó kópiáját mutatta létének
Az első perctől ujjal mutogattak rám
Nem létezik, hogy találkoztunk már
Én új voltam a helyen
Újoncként vettem át magabiztosan szerepem
Sokuk elvált
Megannyi gyermek született
Én örültem
Én tévedtem
De a kilétem valahogy sosem éreztem
Annyira idegennek tőlem
Csalódtak, sem fizetés
Sem semmi a filmszerepből
El sem hinnéd, én ott milyen értékes voltam
S ami furcsa: főleg másoknak
Felhívtak, szórakoztattak
Jólétükben tartották fel magukat
Ez az este mindent megér - mondtam
Egy valódi szakítást láttam
És nem tudom, miért, nem tudom, ki miatt
De szép volt ez is, mint minden
Zúgó folyosó
Méricskélő hölgyek
Volt, akinek köszöntem
De ha nem, ahhoz okot nem fűztem
Hisz lehetetlen

A lázadó

Nem tartozom hát semmivel a mögöttem hagyott éveknek
Felvállalok mindent, mi volt, ha másképp láttok, tévedtek
Megadom a tiszteletet mindennek, mi így íratott meg
S magam leszek az egyetlen, akihez mindig őszinte leszek

Hogy csalfa volt-e a múlt, nem tudom, de örülök, hogy vége
Azt akarom, hogy most valami másnak nézhessek elébe
Szeretnék minden emléket magamtól tisztas távolban tartani
S ami még sosem volt enyém, azt most megkaparintani

Belevágok mindenbe, nem érdekel, ha nem lesz jó vége
De történjen bármi, valami változni fog - végre
Megváltozni sem akarok, egyszerűen csak meg fogok
Mindent, mi még új dolog, majd magamba habzsolok

Elöttem az élet, felkínálja majd, ami megillet
S amit nem ad magától, az lesz majd, ami éltet
Mosolygok majd mindenkire, aki azelőtt azt hitte:
Majdcsak beletörődik sorsába a fenegyereke!

Az én szeretőm

Hogy mi tart ma engem még mindig ébren?
Tán az, hogy most már aludni sincs kedvem
Kavarog a gyomrom, számban szétárad a keserűség
Csak tehetetlenül ülök, várok, s a reggel oly messze még

Nehéz már a testem - főleg ha arrébb kellene vinnem
S a homlokomon érzem éppen, ahogy lüktet bennem vérem
Szobámat ily kietlenül sivárnak sem láttam még
Pedig az egyáltalában nem változott meg rég

Azt hiszem, hogy túl sok minden dőlt ma össze én bennem
S csodálkozom, mert még mindig van mit magamban ledöntennem
Föl nem tett kérdéseimre most a magány adja meg a választ
Mellém búvik az ágyba, s én leszek az, kit szeretetével ma este is eláraszt

Csak sírok

„Ki sírt valaha is szeretetért?
Én sírtam egy kis szeretetért ma éjjel”

Igen, én zokogok, mert boldog vagyok
Sírok, akár a boldogtalanok
Magamba, mint emberöltő - egyfolytában zuhanok
A szeretet nevében egyre többet akarok
S mert szomjúságom nőttön nő, kiszáradok
Én immáron az egyetlen, a saját ellenségem vagyok

Kék palástokba burkolódzom
Ajkaimra száradt a szél
Csak távlatokba takaródzom
A nevető nap fegyencnek vél

Elhidegült halántékom vérszegény
Kicsorduló vérem talán fehér
És most érzem itt legbelül
Ahol erőm lassan elgyengül
Támadnak rám a fémszárnyú rovarok
Tudom, hiba, hogy menekülök
Lebegni lángnyelvekben hiába akarok
Immáron a szeretetükbe temettek ők

Kifolytak hát kiégett szemeim
Ha akartam is, nem bírtam nevetni
Csak mosolyogni, eltemetni apró kezeim
Ha eltévedtem is, az utat nem tudtam elfeledni
Azt hiszem, nem vagyok jól
De vigasztal, hogy legalább pocsékul érzem magam
És csak sírok, egyre csak sírok

Álmodom

Megjött a tavasz, itt van hát végre
S én most úgy vágyódom vissza a télbe
Semmi sem jó, ez már így rendeltetett
Sohasem lehetek azzal, mi van, megelégedett

Amikor tehetném azt, amit akartam
Ha belefogok is, teendőm túlmutat énrajtam
De vágyaim nélkül létem lenne hasztalan
Lebegnék üres hétköznapiakban vigasztalan'

Mégis kedvem szegi néha a kegyetlen realitás
Meggyűlöltet velem mindent - önála ez bevett szokás
De képzeletem újra meg újra új erőre kap
Önmagamot emészteni hosszasan ő nem hagy

Vad lázálmok között vagyok én éberem
S a határokat egybemosom néha egészen
Mi mindnyájan meghalunk álmainkban néhanap
S a tudat, hogy vége - attól leszek én is boldogabb

Lenni...

Kedvtelés az élet!
Barátom, hát szórakozz te

Másodpercek

A tisztelet, ami téged ma éltet
Krokodilok mutatnak terítéket
Forrásnál hevesebben buzoghat a véred
Meglátod, mit akartál, egyszerre eléred

Néha az emberek közt oroszlán lehetsz
Mosolyoddal magadnak vacsorát nyerhetsz
Trópusi hőségben téged ünnepelnek -
Hűsítenek az alázatos könnycseppek
Fenséges lehetőségeid határát
Csak a napsugár érheti át
Téged vigyáznak mind a csillagok
Felnéznek rád mind az állatok
Nem kell, hogy kiejtsd ajkaidon vágyaid
Teljesülnek azelőtt, nincsenek hát gondjaid
Egyetlen hibája tökéletes létednek:
Hamar véget érnek ezek a rövid másodpercek

Kételyek

Nem oszlanak kételyeid szerelmemben
Pedig számodra ismeretlen az érzelem
Én csak egy kis időt kérek tőled
Időt, hogy veled legyek
Időt, hogy átölelhesselek
Távol tartanak téged mások éntőlem
Elvesznek - és én egyszerűen nem értem
A mindennap egy csodaszép mese
Csodaszép lenne melletted
Mikor kérdésemre ezt feleled:
„A szerelmed nem hisz nekem
Mégis, a szemeid látni akarnak”
S kételyeid rögvést eloszlanának
Mosolyogj már, ne félj éntőlem
Hagyd, hogy a füledbe suttojjak
Egy szót, mit mások nem hallanak

Tükör?

Rád nézek, nem hagy megnyugvást kedvességed
Nem látlak, te nem is vagy más, mint beteg lélek
Téged elrontottak, igen az évek csúfítottak el
Ha tovább hagyod, saját hamvvedreddé leszel
Ki tudja, tán nem ezt a sorsot érdemelted
De mindezen kár lenne magadat emésztened
Hogy neked mi a jó? Ezt eldönteni valaki más hivatott
S ez természetes: ha kérted - ő cserbenhagyott

Azt mondom hát, ne akarj te semmin változtatni
Maradj a helyeden, hagyd az időt téged lerontani
Oldódj fel a múltadban, s őrizd meg jól magadban
Mindazt, amit együttlétünk alatt neked adtam

Holnappal

Inkább egy álom, mint a valóság
Készítette azt a képet bennem
Amelyre úgy emlékezem, hogy te
Te vagy velem
S fogod a két kezem

Amikor még itt voltál mellettem
Nem gondoltam, hogy elhagyhatsz engem
Mostanra már túl sok
Túl sok nekem
Nemlétedet észrevennem

Ezért
Holnap a holnappal kérni fogok
Egy újabb pillanatot
Amit élvezhetek, ami növelheti
Növeli majd a bánatot
Kérek egy újabb álmot s egy újabb holnapot

Eljön majd a nap, amikor nincs,
Nem lesz, mire emlékezni
Nem lesznek okok
Sötét képzetek nem -
Nem születnek többé bennem

Az a sok, mit mondtam neked
Hazudtam csak, elhiheted
Sok volt, az mit érezhettem
De meg soha
Soha sem ízlelhettem

És mégis

Holnap a holnappal kérni fogok
Egy újabb pillanatot
Amit élvezhetek, ami növelheti
Növeli majd a bánatot
Kérek egy újabb álmot s egy újabb holnapot

Ugyanaz

Ez egy nyugodt világ
Amit el fogok feledni
Valaha közelinek éreztem
Mégis szétesett
Föladom és tovább megyek

Illatokat érez orrom
Valóra vált hát a kívánság:
Ne szeress tovább
Én nem az vagyok

Játékaim lökik arrébb az időt
Minden rohadt, sötét éjszaka
Minden álom, mibe beletettél
Bűnös szabadságával
Ugyanaz

Túl a megmérettetésen

Fertőzöttek lettek a vizek
Lassanként csak magamnak hiszek
Nyurga karom a hold sarkát érinté' meg
Szám felkiált: Ti mocskos kis tetvek!

Hallottam az iskolában, hogy én azért élek
Hogy boldogítsak másokat, és csináljak sok szépet
Én megadom, mit megérdemelnek mindazok a népek
Lehányom őket, az jól áll annak a sok szemétnek
Én már megpróbáltam, de nem kell, hogy elhiggyétek
Örömmel szívtam a füstöt, amit felém pöfékeltetek
Egyetlen ember szavát sem kell, hogy komolyan vegyétek
De kívánom, hogy saját izzadságotokban fulladjatok meg

Rólam

Látod, én tetvészek már megint odakint
Az vagyok, ki néha az ablakon bárgyú pofával betekint
Nekem az egyszerű olyan, mintha nem is lenne
Vagy egyszerűen csak nem veszem észre

Épp csak szerettem volna végre a magam útját járni
Mert láttam magamat, ahogyan a betonon maradtam
Eddig egyszer sem sikerült a földet elérni
Igen, én ez idáig egy eső utáni gilisztahulla voltam

Engedned kéne, hinne a dogmákban
Melyeket néhanap már szádba rágtam
És kérlek, adj egy esélyt valami másra
Ne kárhoztass te is hallgatásra

Nem megyek

Ajkaim szántják még derekad
Szemeid merengve bámulnak rám
Elnehezült már bennem az indulat
Gyötrelem hallatja hangomat

De csitt, hideg koporsó a révület
Házastársnak engem kíván
Megtapad arcomon a leheleted
Én magasztallak, dicsőítlek

A fény most is a kulcslyukba olvadt
Cseppekben gurul száraz szeretetem
Megannyi értékem magadba zártad
Nem hagylak el, nem tehetem

Árnyék

Nem, nincs még vége
Mert sohasem volt eleje

Ünnepi dal

Nem tudom miért, de nem hiányzol
Valahogy olyan jó most nélküled
Bőszárú csizmám a havasba gázol
Mefagyott bennem a szeretet

Szabadság dalol egy közeli ágról
A tegnapok létét elfeledem
Erős szél megtép, rángat ruhástól
Nem ér semmit az életem

Látod, felbomlott
Ne várd a visszhangot
Hisz a tér végtelen
Rád a tisztulás vár

Lelked elhagyatott -
Akár egy görcsös halott
Az idő értéktelen
Nincsen szerepe már

Olyan szép a hold, ami menekül előlem
Nem akarja látni, ha szenvedek
A zuhogó hó nem ért meg engem
Azt hazudja, hogy tévedek

Az örökzöldet ellopták tőlem
Karácsony van, hát ünnepelnek
Nevető sikoly szakad belőlem
Magamat megadni félek

Látod, felbomlott
Ne várd a visszhangot
Hisz a tér végtelen
Rád a tisztulás vár

Lelked elhagyatott -
Akár egy görcsös halott
Az idő értéktelen
Nincsen szerepe már

Ne bánts

Kibe is temettem el búcsúzó szavaimat?
Egy halhatatlan volt ő - igen, már emlékszem
Nem tudtam megfertőzni vele a hálámat
Szavaimnak mind hurok került nyakába ekképpen

Te úszni próbáltál, s rüg-kapáltál jajveszékelve
Vicsorgó fogaid közt meredt rám szerelmed lehelete
Kihunytak a fények, s angyalok hazudtak feketéket
Mostantól már mindenki közömbös lett, érted?

Miért is próbáltam, hallgattam várva a halálra
Most éhgyomorra fekszem le ismét elfeledve a lángot
Lelkemben szivárványok váltak újfent sivárra
Hosszú lábam derékban lelte meg a gátot

Emlékezz, te egy voltál a hadonászók közül
Aki a múltban még hirtelen megszeppenve ül
Nem érdemelted, mert csak viszolyogni tudtam tőled
Ha rám gondolsz is, kérlek, ne bánts őket

Kórház

Egyre csak foszlik a fény
Nem érthető számomra a cserbenhagyás
Cigarettavégek parázslanak
Bennem havazást eső követ

Lelkek vesznek körül - most még másfél méter magasan
Van víz is - nem a jobbik fajtából
Keserű - nem tudom miért hívják így
Fellobbantja a halántékom

Beteg vagy, ismétlik - míg végül hiszel nekik
Onnantól pedig már magadra sem számíthatsz
Primitív, puritán minden
A zsákok, lepedők, tálcák birodalma ez
A teaszünet túl hosszúra nyúlott
A többért bizonyosan te is többet kapnál
Most egy kicsit tényleg fáj
De inkább maradok én, mintsem bennem az elfeledett gondolat
Tényleg fáj, és az nagyon jól esik
Fülemben cseng gyakorta várva valami másra
Gyakran érzem, milyen kórónak lenni
Ez a hely jó, éppen alkalmas

Bérgyilkos

Tégy amit akarsz, mindent lehet
Nem értelek, mi van veled?
Látomások, tipródás, csalódások
Megőrülök
Én istenem, segíts nekem
Nehogy elveszítsem az eszem
Tisztaság, hideg, bolondok
Fuldoklok
Nem hinnéd, ha látnál engem
De a bérgyilkosoddá lettem
Parázslík hamu, káprázat
Eltaláltak
Segíts nekem
Ölj meg engem

A beérkezett

Gránit falú hegyek között kapaszkodik fel a nap
Megbetegült immáron, nem érti a szerepét
Valami rohan szívedben, gyorsan tovaszalad
Gondolatok nyelik benned a megcsorbult sugarakat
Minden, minden alkalmat megragadsz a menekülésre
Tudod: nehéz megkaparintanod azt, ami a tied
Szavak fognak közre, könnyedén roppantva össze
Elfogytak az esélyek, lelked másoké lett - végre
Amiről álmodtál, az mostanra háborúvá lett
Szétestek a keretek, valami, valami hiányzik
Szemeid körül a pizok lassanként kiteljesedett
Eddig a kiválasztott voltál, mostantól a beérkezett

Élettér

Egy kis felületre lenne szükségem, ahol szabadon mozoghatok
Egy kis légtérre, ahol én is levegőhöz juthatok
Ennyi kell csak egy élettérhez
Három dimenzió és még kettő
Virágok

Virágokat vettél egy reggelen
S néztél egész nap haláltusájukat
Valaki megölte őket miattad
Nem tudhatta, kinek szerez majd örömet
Te pénzt adtál neki
Amin majd ő is vehet
Valamit, amit miatta öl meg másvalaki

Most is az ítélet

Megbénult az ágyékom
Görcs állott a gyomromba
Ez a csendes éj, ez az éj a legszentebb
Igazságot csak pisztoly szava teremthet
Hányadszor is próbáltam elbújni?
Egy átkozott mosoly mögé rejtőzni?
Lassanként felerősödik bennem a tett
Akár egy újszülött, osztom majd a végzetet
A halálról beszélni sokféleképp lehet
Szerintem mindenki pusztulásra teremtett
Ha túl soká élsz, körötte mindenki megszűnik
S hogy az idő vagy te ölted-e meg őket, csak szemlélet kérdése

Hányadszor

Újabb infókhoz jutottam a vörös fenyők alatt fellelhető kincsről
És egyébként is feltart egy s más
Főként az öregedés
Láttam x-eket és néhány melltartót is
Lassan haladtam, s akkor sem főként előre
Túl sok olyat örökölttem, mit nem kellett volna
Most hiányzott egy pillanatig: néhányan nem tudhatják, mi van velem
De ez csak számomra probléma
Azt mondtam, lassú - hát nem érdekes?
Lehet, hogy haladásom irányvektora így több, mint kétszeres
Mindig megfelelő szint kell választanom, ez minden
Jól érzem magam Robinsonként
Nem állítom, néha egy kis Bourbon jól jönne
De kérdem én, mikor nem?
Megtiszteltek a csavargók - most ugyanolyan, mint egyszer

Volt, ki rámrivallt, amiért megint itt vagyok
S akkor látott először...
Íróasztal

Használna valaki ezt az asztalt, kérem?
Miért hanyagolják el?
Előtte tölgy a szék, és van egy szép írógép
A múltat idézik mindannyian

Ezen a helyen én csak denevér lehetek
Éjszaka feljavult levegőben többen szeretnek engem
Borzasztó ugyan a szárazkenyér-majszolás horkolásba fojtva
Lehetsz persze vidám, csak ne akarj hőssé lenni

Kerestek, tudtam
Nem kerestek - ezt is
Színt vallottak szívek
Hozzá nem értésről tettek tanúbizonyságot

Átkötnétek? Ugyan, dehogy
A hideg majd felfalja a párát
A névtábla lesz a legfontosabb ék
Mintha állandóan jönnének a késsel

Bogarak másznak, ha láthatatlanok is
Nem telnek be a zöldszínű festékekkel
Én mégis észrevettem őket
Papírt, tollat ragadtam emiatt
És most tesztelem az új íróasztalom...

Viaszmécses

Szemeid tükrében felcseng a félhomály
A csend béklyóit veti rád megtagadva a mozdulatot
Neked nem létezik az este már
Egy örökmécses pergő viaszcseppjei idézik, ami elmondott

Távol már a perc, mely néha visszhangra talált benned
Amikor kerestél a kiutat remélve
És nem hiszel, csak viaszkönnyeid kínozzák a szemed
Szertefoszlott már a madarak üzenete

Vénséges otthonod ordítva válik körötted mind kisebbre
Légszomjad szorítja szívedet minduntalan
Visszavárod őt, hisz közel van, felköltözött a fellegekbe
De tudod, hogy utánamenni is hasztalan

Szűkülő szeretettedben nevetsz hát vigasztalan'

Eső

Ver az eső
Mozognak lábaim
Halálos távolba repültél
Szaladok utánad
Nem bírom tovább
Mosolygok, játszok és iszom
Pofákat vágok, amíg bele nem betegszem
Elfáradtam
Agyon fog verni az eső, tudom

Feledés

Együtt pusztulok majd a belém varrt madzagokkal
Miért is maradtam volna ki valami jó kis heccből?
A dombtetőről bámulom a messzeséget
Föveny alszik lábam alatt
Szél lengeti árnyékom
Mocsok, szitok és szenny halmozódik bennem
Elkaparlak emlékezetemben
Előáslak-e még, nem tudom
Tombolj hát halott szívem
Verd az élet ritmusát
Amit éreztem, amit gondoltam
Sosem tűnt ki cselekedeteimből
Porral telt torokkal birtokba vettem a földet
Elvettem az ismeretlent, a csodálkozó csillagokat
Miknek én adtam méretet
De ki is vagy te? Hol voltál?
Honnan kerültél elő egyáltalán?
Oly sokat hazudtál, hogy már hinnem kellett neked
Nem lett volna szabad fölöttem ítélkezned
Hiszen én a barátoddá lettem
Én lettem a gyűlöleted
Én lettem a herceged, és egyben az életed -
Ami nem törődik már veled
Kielégít, ha döglött lovakat rugdosol
Ha nem hallják kiáltásod -
Menekülj te is hangod elől
Ami az örömet hozza el, az másnak a pokol
A lelkek nem tétetnek próbára manapság
Tragédia a világ megváltásának gondolata
Jobb napokon, haj simítja majd tarkómat
A fém-hideg éjszakák menedékében
A hitet lemosom szemeimről
Megtorlasképp megtöröm ígéretem
Elszöktetlek börtönödből
Megmutatom az unalmat, a feledést

Fejméret

Valamit gyűjtök
Talán kék mannát
Az bármikor jól jön...
Fogalmam sincs, mit keresek itt
Talán le sem lenne szabad feküdnöm, csak -
Egy kis ital
Mintha emberekkel találkoznék
Neked még tetszene is
Ígéretem szerint nem tart soká
Kerítetek egy másikat
Mielőtt elmész
Akár egy gyermek, bámulok
Mielőtt valaki felpofoz a mennyben
Pedig milyen jó, ha közelről szemlélhetem
A padlót
Üvegszilánkokkal kezemben
Könnyebb...
Nevetek állati fájdalommal zsebemben
Véreznek ujjaim - nem is tudom, hány
Fény, színek, zene
Rossz a fejem mérete

Madárka

Egy fájdalomsikoly az éjszakában
Kékszemű sirályok keresik a fényt
A halkszavú szél eltévedt
Ma este
Nem sikerült elrejtőznie
Mondd, hogy tehetted?
Sötétségben vérzik el a hold
Újszülöttek készülnek a küzdelemre
Minden csillag elvesztette fényét
Ezen az éjszakán
Ó, mondd, hogy teheted?
Elvetted az életét
Nem adtál neki esélyt
Elvitted tőle a fényt
pedig
Ő senkinek sem ártott
Nézd őt! Kér! Hadd maradjon még!
Figyeld a rémült szemeket - hadd maradjon még!
Adnod kell neki egy esélyt
Tőled függ az élete

Ne öld meg! Hadd maradjon még
Ne kínozd! Védd, hogy velünk lehessen még
Tudom, létezik más lehetőség
Joga van neki is maradni még

Szex

Olyan vagy, mint egy barát
Súgta nekem egy lány
Pedig olyan mást akart
Hónalja alá vett, és sirt
Mert jó volt neki

Akarsz még?

Használd a kezeid, futtasd végig valakin
Aki megnevettet, aki megbocsátja bűneid
Érezd, vond magadhoz közel - mondtad
Tudom, hogy kellek neked

Csinálhatnád a nővéreddel - mondtad
Vagy egy alkalmilag odarendelt lánnyal
Éhezel még? - kérdezted
Elegem van, hagyj elmenni - válaszoltam

Kövess, csinálj föl - követelted
Nevetve kaptad fel fejed
Te vagy a minden és a senki
Mintha az utolsó ember lennél a földön
Mindened enyém lesz - vágta a fejemhez
Mert engem nem érdekel
Lassabban a kezeiddel - Akarsz még?

Kérdés

Senki sincs már a világon
Akihez még tartozom
Tényleg nem maradt más
Csak te
Mi lesz, ha elhagysz?
Befejezetlenül!

Női logika

Kell neki - adj
Kell neki, hiányzik a birtoklás tudata
Tágas főveny, miért nincs
Tágas kilátás, ez kell

Kerestem - nem volt kit
Elhittem - nem volt mit
És most követel tőlem
Most el akarja venni
Azt akarja, hogy elmulasszam
Követeli, hogy elfeledjem
Nem értem
Itt már megint hibádzik a logika

Vonat

Jó voltam igazán, tényleg
Szemem árnyéka repedni kezdett
Segítettem,
Megfelelő fogadtatás hiányában
Áldozattá lettem
Részt akartam venni sokmindenben
Részt vállalhattam volna egy filmben
Szerepem háromdimenziós lett volna
Lemaradtam
Kimaradtam

Találkozás

Világom szép, világom jó
Létem az elmúlás
Feledés az emlékem
Távol a hely, távol az idő
Az alkalom szavatolja kedvességem
Jókor születnél, jókor születtem
Szenvedtél, szenvedtem
Milyen jó, hogy minden összeomlott
Külön világaink eltávolodtak
Én épp csak beugrottam látogatóba
Nem volt ott, amit kerestem
Mégis, magaménak hittem a gondolatot
Amit az a pillanat hozott
Amelyben megláttalak

Így élek én...

Sok mindent hallottam már
S most gömbölyíténé elégedettségem
Az elismerése annak, hogy érthetetlen vagyok

Ennyi logikát, rációt vinni mindenbe
Törvényszerűséggé téve a véletlent
Egész egyszerűen túlzás

Számomra nem több, mint szélsőség
Önimádat
Öndicsőítés
Kedvtelés
Szórakozás
Maga a lét

Elkötelezett

Bizony, foglalkoztat
Foglalkoztat a gondolat
Meg akarom tenni
Még nem tudom, mikor
Más értelmet nyer
Minden környezetben
Az akaratom súlyozottsága
A kedvtelése
Mélyeket lélegeznék előtte, tudom
Nem érezném elkötelezettségem

Pont

Emlékszel arra, amikor nem számított
Tudod, hogy még egyszer sem hallgattál meg?
Valakit a tévé emésztett feladás közben
És te miért nem maradtál veszteg?
Bölcséleti igénnyel lépett fel a sas
Sokakat kérdeztem, mindenki kommunikációnak hitte
Félreértette a szót, lehetett az írott vagy éppen
A kimondott, miért volt ez?
Bár olyan lenne a vég
Mint a kezdet
Csak egy kimondott igen
Egyéb körülmények hiányában
És az a váza
Az az eozin
Szép mi?
Nekem sose tetszett
Komolyan szeretném
Tényleg csak a pont hiányzik

Orgazmus

Fénytelen szobámban nincs egyéb
Csak a dübörgő hangod füleim között
Emlékeztetsz egy lányra, akit ismertem
Az efféle éjszakák mozgást készítenek bennem
Halált hozó vallomásod várom
Fond karjaid a nyakam köré
Legalább ezen az éjszakán feküdjünk a virágok közé
A kertbe, oda, a sötétség sarkába
A véres esőcseppek alá

Szeretem, amikor közeleg a fény
Amilyet a föld alatt láthattam egyszer
Gyere, én már majdnem ott vagyok
Testem csonka, testem törött
Szélesre tárom állhatatosságom
Nincs önuralmam, ordítok, akár egy állat
A szerepedet akarom - add át

Angyalok táncolnak a vízszint alatt
Olyannak látlak, akár egy álmod
Szomjas vagyok, iszlak érzéketlenül
Elmúlt beszédképességem, kigyulladtam
Érzem, ismét fel foglak falni
Vámpír fogak szántják majd tested
Már majdnem ott vagyok
Pont mint az ő szemei, a tieid is a mennyekbe meredtek
Mintha én veled sem lennék
Bőröm sikítva követel még
Te csak zuhansz újra meg újra
Puha minden, kívánom az enyészeted
Emelj hát a magasba

Rendszer

Az üzletszerű kéjelgésért, mondd, mi jár?
És megmondhatnád azt is, hol is van a határ?
Borzalmas bűntény, sokkolja a peace-makerem
Koszorú a halott fölött empátiából nem terem
Soha semmi új, csak a tudat szűkül
Mi lesz a ki nem egyenlített számlákkal?
Köszönöm, hogy jó volt neked, mikor jót tettél velem
S én igyekeztem jól érezni magam emiatt
Aranyos vagy, amikor őszintének látszol
De hazudnod kell, hisz túl okos vagy
Sokszorosítanod kell szavaid és bálványozni másokat
Felemelő lehetett kilépned a csapatból

Vissza? Ezt hogy érted?
Mi? És te hol maradsz?
Nem válhatsz mások részévé!
Nem, ne túl rendszeresen

Csók

Valaha itt játszottam
Egy gyerekkori álmomat váltotta valóra a hely
Megcsókoltad mérgezett nyelvem
Szeretted - a földhöz szegeztél

Első alkalom

Ez az első alkalom
Az első szerepre
Először játszhatod el
Az első szerelem szépségét

Ez az első alkalom
Hogy én is láthatom
Nekem mutatod fel
Gyönyörű szerelmed értékét

Ölelj hát
Szoríts magadhoz
Forró csókokkal
Égesd a szám
Kövess
Add a kezéd
Fogadd el világom
Légy az arám

Te vagy az utolsó
Akinek átadom
Akivel megosztom
Belső kincseim

Talán én leszek az utolsó
Akire ráhagyhatod
Akivel megoszthatod
A drága pillanat emlékét

Ölelj hát
Szoríts magadhoz
Forró csókokkal
Égesd a szám

Kövess
Add a kezed
Fogadd el világom
Légy az arám
Virrasztás

Egész éjjel néztelek
Féltem, hogy leesel az ágyról
Hánykolódtál álmodban
És kiabáltál parancsolóan

Nyugalanná tetted szívem
Én neked akartam adni a holdat
Nem változott semmi sem
A napkeltét is nehezen viseltem

Felébredtél és nem emlékszel
Semmire, de ez természetes
Felkeltél, és csak az volt furcsa
Hogy fáradt szeretet fogadott

Én nem mondom el
Hiszen te nem kérdezel
Hogy miért vagyok most más
És te miért változtál nekem

És ha hiábavaló?

A szerelmemet akarod?
Gyere, vedd el
Látom, csupasz a tested
Akárcsak a gondolataimban

Vigyél magaddal
Vigyél el oda, ahol én vagyok a király
Mutasd meg szerelmünk hajnalát
Dobbantsd meg a szívemet

Fogalmad sincs, milyen nekem
Biztosíthatlak: egyáltalán nem jó
Fájdalmakkal teli a lábam nyoma
Tiltott gyümölcsökkel táplálkozom

A következetlen megbocsátást várom
Hűséget ígérek elhamarkodottan
Elfárasztott, hogy csak állok
Nem is lehetnék egyszerűbb

Hazudj nekem a büszkeségről
Könyvvvel a kezemben az igazság mellém szegül
Rózsaszirmok bomlanak fel emlékezetemben
Nyisd már ki a szemed

Az én szakmám a szépség volt mindig
A bizakodás időről időre
Most meglepően kedves a vak
Maga az egészséges bocsánat
A szobádban a székek nagyok
Ha akarattal mozdulunk, a reggel gyors
Elhagyatott lelkeink rágyújtanak unalmukban
A sötét az kell, a sötét a mindenem
Kedvenc játékodban kedvenc szolgálóddá lettem
Eltévedtem, de még találhatok kiutat
Könnyeket vehettem észre, szervezetemből menekülőket
Rohantam, s ez érted volt
Térden állva az ima ahhoz, aki elég erős elviselni
Elég erős megbocsátani a megtörténtekeket
Nem más, mint magasabb rendű szeretet
Szárnyakkal emel majd fel
Inkább érzékelek mintsem érzek
Túlélem az irányítást is
Próbáltad már eggyel kevesebben?
Mi van, ha hiába láttam érted a mindenséget?

Képecske

Az órát egymagamban néztem
Vártam, reméltem megálltát
A zárban a kulcs elfordult bennem
Amit pedig az újságból téptem ki
Az rád emlékeztetett
Van képem is, a falról csüng le
A szobát ábrázolja, amit úgy ismerek
Egyszerű fénykép, elveszti színét
Egybeolvad

Vér egy kőből

Emberiség láncainak karikái
Lesznek majd a haszon kerekei
Rendszer, mi saját erejéből működik
Vért facsar egy kőből
Minden óra, mint a végső
A holnap, akár az eltelt nap
Elviselhetetlen a húsnak és a csontnak
Vért facsarni egy kőből
A hideg gépek sosem állnak le
Akkor sem, ha egy ember elesik
A bocsánat sosem mutatja magát
Ők vért facsarnak egy kőből

Soha ne feledd

Szeretném, ha megfognád kezeim
Szeretném, ha csak engem szeretnél
Szeretném, ha adnál egy esélyt
Szeretném, ha velem lennél
Ezt soha ne feledd

Van valaki, aki a kezeidért nyúl
Van valaki, aki veled lenni szeret
Van valaki, aki csak érted él
Van valaki, aki sosem feled el
Kérlek, soha ne feledd

Itt az alkalom, hogy válassz
Vele maradsz, vagy elfeleded
Találd meg a legjobb módot
Szerelmet kaphatsz a szeretetedért
Mert

Szeretlek, mint az ég a kéket
Szeretlek, mint a virág a szépet
Szeretlek, mint a madár a fákat
Szeretlek, veled élném le életem

Szeretlek, mint a tavasz a rétet
Szeretlek, mint a nyár a szépet
Szeretlek, mint a száj a hűsítőt
Szeretlek, olyan jó veled lennem

Ezt soha ne feledd!
Nem, sohase feledd!
Soha, soha se feledd!
Kérlek, soha ne feledd!

Szeretném, ha megfognád kezeim
Szeretném, ha te is szeretnél
És mindig veled szeretnék maradni
Mert ez jó neked
Ezt soha ne feledd...

Miért

Nem hisznek nekem, mert cinikus vagyok
Mosolygok fájdalmamban, de nem vagyok mazochista: Miért?

Ha

Ha nem tudja más
Ha nem érzi más
Ha nem segít más
Ha nem élvezi más
Hát nekem kell

Éget a tűz

Ázol kint az esőben - én mindent megtettem
Biztosan fáj, mert elveszítetted a legjobbat
Amim valaha is létezett
Nem mehetsz még el, át kellett volna gondolnom:
Mit is érzek?
Szívfájdalmat, igen!

Ázok kint az esőben, nem találalak
Az elvesztegetett évek úrjének eltömésére nincs mód
Meg kellett tanulnom: a tűz éget

Vívódás

Kicsit megrogytam
Sokat kaptam az első menet harmadik percében
A molyok is a csontom rágták
Könnyedén terítették le

Az ártatlanság mosolya kagylózott arcomra
Nem féltem a gyengeséget
Erőmmel nem büszkélkedtem
Magamba szálltam picit

Elvették földjeim, el az életem
És új dolog vette kezdetét
Harc az aranyért
Harc a változtatásért

Valaha én voltam a delfinek álma
Igazan szemeim szitálták szét
Szabadakaratom, felvettem a láncát
Meghiúsítottam lélekharangom táncát
Tudom, nem ezt kéne tennem...

Viszonozz

Nem hiszem el
Honnan az erő a távozásra?
Nem állom utadat
Olyan történik, ami nem ismerős
Mindkettőnknek
Sokat adtam, viszonzást várok...

Valuta

Szeresd, amit ingyen kapsz
Az ára csak a lekötelezettség
Konvertibilis
Már az osztrákok is elfogadták

Kedd

Középkorú nő, a napot nézte
Felkapta csomagját, rohanni kezdett
Keresett valakit? Nem keresett senkit?
Felkerekedett és elmenekült

Kedd reggel váltak évei maradéktalanul oszthatóvá
Az, az a szürkekabátos
Telefont ígért
Felkerekedett és elmenekült

Középkorú nő, feleség, gyerekek anyja
Kutyaként került pórázra, menekülnie volt muszáj
Helye nem volt maradásnak
Felkerekedett és elmenekült

Háromezer mérföld őszinte álom
Tökéletesség, lebegés
Még a felhők is elolvadtak
Szíve mégsem lett légnemű
Lassított, veszítésre állt
Kinyitotta szemeit a hajnal
Nem alkudott meg a napsugárral
Középkorú nő, esélytelen
Nem tud magán segíteni, nem is lehet

Nagy kék

Telet bömbölök
Egyre hűl a korong
Az égigérő jégcsapok
Mankózzák alá

Helló kékség
Itt összebújva alszanak
Melletted a komplementered
Vakaródzik

Kukkants bele
Megtépázott levelembe
Én kaptam!

Fiatal, tényleg
És képzeld, felfaltam
Sosem marad élelmem
Arra, hogy holnapot tervezek

Gyere velem
Bicegj az árnyékomban
Jókat társaloghatna
A nagy kék és én

Jólét

Végre fogy - ha nehezen is -, döcögősen
Buborékok, a fájdalmasan jó fajtából
Lepedők - mit mondjak még
Maga a tökély, maga a jólét

Túlbonyolított szeretet

Annyira örülök, hogy segíthettem
Kétszeresen visszaadtam, amit egyszer kaptam
Pedig nem értette a szavakat: művészetélvező -
Én így hívom a sznobokat
Melyekből a jobbik fajta még ragaszkodni is tud
Hidd el, ész nem kell a jó szívhez
És én tényleg kedvelem, szeretem
Az ilyeneket, akiknek egyszerű, egyetlen
Agytekervényükben ki tudja, mi fordul meg
Valami túlbonyolított szeretet

Privát dzsungel

Kiszipolyozottan...
Mit mondjak, szívesebben lennék Drakula ruhatára
Tényleg, a képzeletnek szárnyai vannak
Akár bőrből is, egyre megy
Felszökkentem egy fúrótoronyra
Egy sablonos alak énekelt alá cöveket
Kicsit sok volt, no, nem a jóból
Hanem a modern hajótöröttségből
Valakinek egyszer el fogom árulni:
Idilli kis sziget minden, ami zárt
Idilli minden, ami nem külvilág
Akarok egy privát dzsungelt
Mikor túl vagy

Hát, hogy utána milyen undorító leszel
Olyan kiélt, parancsolgató
Veszekszel, és egyáltalán nem tetszik
Hogy rágyújtasz
Nem tudom, miért kaptam szeretetet
Igaz, jobb lett volna egy vadidegentől
Bár akkor inkább bizalomnak, kíváncsiságnak hívnák

Lyukas szatyrok

Ágyból ki és ágyba be
Hát nem ennyi csak az élet?
Arra gondolok, hol is lehetsz
Mert én akarok ott lenni helyetted
Elhagyhatatlannak minősíttem
A felségterületem
Az általam rajzolt körön
Belülre tévelyedtem
És élveztem a csöndet
Mozdulatlanul
A rohanó égbolt alatt
Amely beborult
Kegyelmesen hörgött
112-es típusú esőre készülődve
Az időt is megviselte közben
A halhatatlanság reménye
Sértegetett, valami ismeretlen nyelven
És bevásárló szatyrokat osztogatott

Mosolyogj

Kell, hogy legyen egy mosoly
Meg kell, hogy fékezze arcodat néha
Lábaidnak lebegniük kell
Az ellenállás értelmetlen
Súlyod lepelként zuhan majd a földre
Felröppensz, megcsiklandozod a felhőket
Ez az adottság, ami a tiéd
Mélyen benned rejtezik
Nem kell persze félteni
Tisztában vagy azzal
Hogy milyen szabaddá lehetsz
Mikor nem vagy tisztában magaddal
Most nekem kell a mosolyod

Murphy köpete

Murphy köpött néhány aranyat
És azóta sokan keresnek vagyionokat
A nevet tüntetve fel a könyvön
Lelketlenül, egyszerűen

Most én köpök, ha nevem lesz
Abból ki fog jól keresni?

Lelépek

Elrabolta időmet
És tudatott a jóléte felől
Az éjszaka titka alá bújt
Kései munkáról hazudott
Olyanokat mondott
Amiket gyűlöltem
És ő tudta ezt
Miért is kéne aggódnom?
Csak engem szeret
Senki mást
Ideje lerúgnom
A láncokat
Időm tulajdonát
Visszavennem
Lelépek
Büszkén feszül majd
Testem négyszöge
Lelépek
És nem hagyom
Hogy okoljanak
A hibás érintésekért
A megváltoztathatatlan
Gyengédségért
Egyszerűen nem
Nem kell több nap
Nem maradok

Áruló

Ha nem állsz mellettem
Megszeged a törvényt
Ha mellém szegülsz
Áruló vagy

Arab arc

Szerelmesek a homokban
Románc
Összetett szó
Az ánc biztos honosított

A sivatagban különben
Csak tevék vannak
Érdektelen púpuk száma
Karámban vonaglanak

Kohézió
Az van, főleg az arabokban
Sokat őriznek a múltból
Utálom a hagyományt

A poligámia jó ötlet
Az is lehet, hogy nem tudják leküzdeni
Ösztöneiket
De egy elfedett arcú nőben
Igazából nincs semmi vonzó

Kutatás, minek?

Ez a május az utolsó
Mikor még sokkal fiatalabb voltam
Minden éjszakában felbukkantam
Szórakoztam, mert jó volt
Fényeket húzott magára a város
Jót derültem nagyestélyién
Barátokkal roncsoltuk
Koptattuk a kövezetet
Nevükre sem emlékszem
Hiszem néha, hogy ott termék
Véghez viszem a lehetetlent
Egy gyermek persze még könnyen
Könnyedén felejtí el az álmot
A mosoly elveszett
Életem egy útvonal, ide juttatott
Valami jó is kellett, egy szép mozdulat
Megölelhettem a halottakat
Irgyéltem őket
Butává lettem
Kiesett agyamból minden kérdés
Érdektelenség könnyítette lelkem
Egyszeriben nem találom
Amit már nem keresek

Üzlet

Van, mikor egy nő megnevettet és megsírat
Kifürkészhetetlen, talán hazudik
Én az igazat akarom
Add fel postán, ne feledd a bélyeget
Ne fogadkozz, ne tagadj
Szögezz fel a valóságra
Kiúttalan sorssal születtem
Feldarálnám a megoszthatatlant
Zűrzavarban élek, felismerhetően
A bőrömrre az eladó cédula is felkerült
Vonalkódot kaptam - szabad lettem hát
Elkelhetek - ha akarsz, ha kellek
Vásárolj meg

Időhiány

Macskának neveztél, légy hát átkozott
Tudhatnád, én kockáról kockára haladtam
Alapokra felépítményt raktam
Rajtakaptak, mikor csaltam
Iránytűként hevertem egy réten
Elvesztem a tömegben, el az emberek közt
A jelentéktelen kékes-zöld rosszulldre
Gyógyírként lapultak ötleteim
Sajnos későn

Nem az én világom

Ennyit szóltam, miért nem volt elég?
Értsd meg, megszállt az ihlet
És el kellett hagynom a szerepem
Az égbe hajítottam kezeim
Éreztem a viszontagságos ölelést
Megtettem
Sokan - kevesen
Nem is tudom számukat
Talán hiányoznak
Ám kevésbé, mint az új
Eltűnt - nem értem
Nem törődött már velem
Ez nem az, ez nem a szél szava
Mély tónusú, mintha tudná
Ismerné a különbséget

Magabiztos, könnyedén kapja fel a messzeséget
Olyan egyszerű, olyan tétova: szinte éget

Terveztem írni róla
De nem, mégsem
Ez nem az én világom

Áldozat

Tudni, ismerni akarom érzéseid
Nagyobb áldozat látnom téged, mint gondolnád
Látnod kéne azt, milyen szembenézni az igazsággal
Áldozat, igazi áldozat

Olló

Nem éri meg, ami veszélytelen
Elveszett az illúzió, amely a világot álmodta meg
Minden gondolat külön mérközés
A fény szemünk előtt foszlik szét
Könnyektől elvakult árnyékok keringnek köröttünk
Csak a szív, mi csodálatos
Túléli a mennydörgés üzenetét
Szétszabdálja az időfolyamot

Vége II

A holnap világa talán elvisel
Talán elviselhető
A tejesember megáll még ajtód előtt
Ott, ahol laktál
Sosem tudhatod, ki az, ki hiányol
Enyhül boldogságod, nyugodt leszel
Időt töltesz, ölelkezel
Nem álmodsz, nem hiszel
A természet fogad, valami baj van
Szürke, szürke minden
Vezetnek, utas lehetsz valahára
Meghalsz valamiért, hét vagy
A megszámlálhatók közül
Megvakulsz
Nem kell a gyümölcs, a bölcsesség
Sem cukor, törődés
Semmit sem akarsz, csak magadat
Mielőtt meghalsz

Istenek évadja

Tudtam, hogy a sasok
Nem szeretik üveg szemem
Egy létra harmadik foka
Gátlástalanságom jutalma
Ha leesek, áldozat leszek
Ha fent maradok, próféta

Közel a messzeségben
Hívó szavam járőröz
Rövid reklámok szabadkoznak
Jelbeszédem érthető
Gonoszságom szép
Szemeim szomorúak, ígézőek

Mutánssá lettem
Megjósoltam előre, akárcsak eljövetelem
Fakírként vállalom az éhezést
Oktatom az eljövendő nemzedéket
Megigézek mindenkit

Dobálózzunk kicsit...

Szívesen feldobnálak kicsit
És nem kapnálak el
Csigolyáid nagy csattanással
Elengednék egymás kezét
Talán belefűrődna
Pár kihegyezett csont
Abba a létfontosságúba
És akkor ugyanolyan lennél
Szép, akár a tegnapjaim
Szép, akár az, amit tőled kaptam
Akkor megint pont úgy
Éppen úgy szeretnélek
Mint a legelején
És már csak az kellene
Hogy te is feldobj engem

A gyűrű

Az ágy jobbik oldalán ébredtem
Az idő mégsem lett jobb
Leváltak rólam szemeid
Kiforgattad zsebeim
Tengerként húzódtál vissza
Tornádóként álltál tovább
Igaz színeid elmosódtak

A rettegés falta fel májadat
Azt hitted, igazságot teszel
Egyszerűen csak feláldoztál
Máglyára vetettél
És vidám dalokat ropogtattál
Kíméletlen fogaid alatt
Indiánként ugráltad körül áldozatod
Éles fémmel választottad le az ujjat
Amin egy neked kedves dolog ragyogott
A gyűrű

Pirkad megint

Csicsereregve jött a hajnal
És én még világosat reméltem
Mondd, miért hittél nekem
Én csak viccből mondtam
Öltöztetted karcsú tested
Jogom van undorodni
Úgy érzek, akár egy futószalag
A műszak vége közeleg
Igen, persze, jó volt
Néha mégis rám tör a rosszullet
Elkap valami telhetetlen hév
És akarok még
Valami mást is
Talán éppen csak a folytatást

Szabadság

Megcsillant valami
A hó festményében
Azt suttogta: menjek
És az ábránd növekedett
Rózsaszín felhők táncoltak
A nap hosszú kezeit nyújtotta
Egy ajtó csukódott mögöttem
Csúnya világot hagytam hátra
Barátokkal beszéltem
A mosolyom védett meg
Amikor nem is vártam tőle
Valóra vált, amit vártam
A folyó mellett ülök csendben
Lázasan lobogó szemekkel
Füleim tisztán hallanak végre
Bolondoznak velem a csillagok

Most kezdődött el a jövő
Minden pont jól szuperál
Szabad vagyok

Tedd már meg

Tökéletes ez a nap
Minden hajónak és közlekedési eszköznek
Ijesztő szavaktól lettem boldogabb
Vakon ugrottam a boldogságba

Későn - mondtad
Most már ne - fejezd már be
És ez rosszul esett
Gyerünk, érezd végre jól magad

Tüntesd el a szomorúságot
Tépd ki a rossz hírekkel teli lapokat
Törd szét a tükröket
Omlaszd le a falakat

Gyűjtsd fel az utcát
Parancsra teszed csak, dehidratáltan
Ne aggódj, végy búcsút tőlem
Élvezd, mintha jó lenne

Golf

Homoszexuálissá válnak a nappalok
Lassanként egymásba szeretnek
A nap sugaraival kérked
Bár takarja néha a szürke lepel
Az emberek mind a szélbe kapaszkodnak
Én nem váltok menetjegyet

Hisz ezek csak furcsa jelek
Miket sárga krétával rajzoltak
Csak egy csipesz, egy hatalmas jelmez
Melyet egy kirakatból kell elcsenned

A lefolyóba fulladt a kenyér
Üzenetrögzítők kedveskednek
Az ablakodra fagyott a tél
Színtelen szeretet, ami övez
Nemtelen már minden délután
Ez nem az én golfmeccsem

Jókor

Semmi sem történik majd holnap
Mindenki csak vár, remél, de mindhiába
Üres lesz minden, te talán már nem is akarsz
Sem hiány, sem bőség nem övezhet

Ahogy megjósolták: tökéletes lesz
Nem fogsz kísértést érezni semmi iránt
Nem lesz a cél, csak az állandó élvezet -
Mert eljött az a szép, a végtelenség

Összekulcsolod majd lelki kezeid
És lefekszel, nem ismerve többé az időt
Szeretet és gyűlölet közös erővel ölnek
Veszik ki belőled az érzelmeket

Egyensúlyba kerül minden
Nem is hinnéd, hogy ilyen lehet
De az, amikor nincs már miért
Az lesz a neked való időpont

Szenvedély és érzések

Mindegy, hogy kit, mindegy, hogy hol
Csak jó legyen!

Ami megmagyarázhatatlan, az a gyönyör
Rendben, élvezed, de mitől gyönyörű?

Maga a megfizethetlenség, szinte hihetetlen
Karrier: olyasféle
Több kereset, több szórakozás:
Devalváció

És akkor menni akart
Hazudott, és amit átélt
Az több, mint amit megérdemelt volna

Nem tudom, más élt-e ekkora lelki viharokat át,
Ám engem jobban megviseltek az események
Mint magukat a résztvevőket

Persze, hogy jót tett
Dagadt a májam

Kérni csak attól volt érdemes, aki szívesen adott
Nem attól, aki várta a kérésed
Nem attól, aki elvárta azt
Hanem, aki elfogadta

Egészen

Tévedtem? Hazudtam neked a múltról?
Pedig, valahogy úgy volt, és mégis másképpen
Enni adtam annak a lánynak, aki
Bánatában elfeledte létét
Elfeledte éhségét
Ösztöneinek élt csak
És nem tudta
Nem ismerte
Az álmatlanság fogalmát
Tény, hogy árt a szélsőségesség
Minden primitívnek
És a kivételek közül - talán nekem
Szélesre tárt karaim közt
Növekedett csak befogadóképességem
És a múltat, minden felednivalót szélese tártam
Egészen

Dave

Add fel
Minek élsz te egyáltalán?
Szenvedtetsz másokat
És szenvedsz te is, mint az értelmesek
Pillanatnyi hangulat volt csak
Ezt hazudta Dave Gahan
És felvágta ereit
A legtökéletesebb lét közepette

Nem is kell más

Még mindig dolgozom
Fogynak a buborékok
Egy újabb feladat -
Én minden alkalmat megragadok
Gyümölcsök megfagynak
Mély tekintetek fogadnak
Nem lehet vendég a szeretet
Csak szezonális öltözet, akár egy kalap
Undorító a vihogás
Csuklanak alattam a lépcsőfokok
Ismerem a végét
És az új samponnal pénzt is megtakarítok

Reggelire egy tányér fűrészpör
No és egy pár aranyhal
Defekt... Holnap 14.30-kor
Valami kis imádat egy betű iránt -

Cukormentes csípések
Szavazok térdre rogyva
Hiányzik az ajándékok
Nem is kell más

Vélemény

Egy kis ismétlés nem árt
Pláne nem, ha rosszul leszel tőle
Meglepődsz, mert nincs semmi baj?
Én majd teszek róla

Nem az a baj, hogy maga vagyok az ördög
Csak hát még az íráskészséggel is bírok
És így bárhová is menekülsz
Megtudod a véleményem

Például

Megfürdettél, és valami újat erőltettél rám
Én nem lettem más, és hidd el, te sem változtál
Vadnyugat a kígyók hada
Miket rámeresztettél
Ítélet a gyermekünk
Kiről elhitetted, hogy értelmünk
Csend a csapágy morajlása
Csend a távolodó szeretet
Csend a halál ölelése
Amit szereteted elfeledtet
És most kell
Mindaz ami nincs
Kell minden
Ami nem lehet enyém
Szomjazom
A múlt kövületét
Valóra akarom váltani
A belém vetett hit ígéretét
Szeretni akarok
Még csak nem is alantasan
Szeretni akarok
Nem fáradtan és nem elhamarkodottan
Szerethetnélek például téged is...

Most merre?

Tettem fel a kérdést, és nem hagytam magam válasz nélkül
Őrlődni a létben, céltalanul egészen
Kitaláltam a boldogságot
Mivel csak én ruházhatok fel
Egy pizzát kell csak vásárolni tőlem
És innentől biztosított a jólét, a jólétem...

Sok ez nekem

Mi lesz, ha elfeledlek?
Mi lesz, ha elfeledsz?
Hamvassá válhatna együttlétünk
Az igazság vegye inkább kezdetét?

Senkire se szánj
Senkire se halmozz
A határ a tévedés
A határ az egyetlen

Egybefolyik a pulpitus
Imádhatalanná képezem kísértetem
Felderengnek, őrzitek, csörtlétek
Talán sok ez neked
Talán sok ez nekem

Segítek

Távoli arcok merednek rám
Nem különbözteti őket a ránc
Horrorfilm az elmúló nap
Fájdalom göggel uralja testem -
Vízbefülni lenne kedvem
Mindenki igyekszik rókává változni
Nem hatva meg ezzel sokakat
Szállni - élvezni a szép panorámát
Bátorságukkal rémisztetni el másokat
Lélek, szív s sok egyéb testrész
Felesleges luxus, hagyd hát el
Érdemesebb magadat alávetni a közösnek
Fogadd el, ami egy óriásnak jó
Furcsa, közönséges az érték
Halántéket horpasztó az indulat
Állj elém - mutakozz be
Adok neked kiváltságokat
Amit én hozok, az téboly
Amit én hozok, az segítség

Ismerkedés

Nyisd meg szereteted
Illatom elbűvölő
Felismerhetnéd tekintetem
Azt régtől fogva hordozom
Kritizáltak már, dicsőítettek
De én tudom:
Velem csakis egyféleképp lehet:
Jól

Plüss

Hiszen akarsz!
Lássunk neki!
Élvezd a műsort!
Még mindig az a mellméretem
Most is imádkozom a halálért
Kérlek, add nekem -
Ami neked már nem kell
Köszönd meg, amiért elkérem
A testvéred vagyok -
Tudod, csak segítek
Feledhetetlenné lettél
És nem tudom miért
Hiszen ma más
Ma is más minden
Egy mesében utaztam valaha
Most önmagam keresem
Senki sem mutat utat
Értékeket hazudnak és
Álmokat adnak nekem
Letűnt idők köveit morzsolgatom
És nem élvezek semmit a fényekben
Akkor jó, ha nem árulom el
Nem tudatom senkivel: mit akarok
Éhhalál egy tökéletes étel után
Ne adj nekem kis plüss állatokat

Itt vagyok

Megijesztettél
Azt hittem, már nem félsz
Tőlem
Én vagyok a hálás szeretet
Akit hajlamos vagy elfelejteni

Látványos

Sokakat láttam
Mosolygókat
A gonosz gömbön
Forgókat
Közvéleményt kutattak
Le is lécelt mindegyik
Adatokat jegyeztem fel
Mert ezzel bíztak meg
Többet hozna, sokkal
Ha a kórházakat
Átalakítanák
Ha táblát tennének ki rájuk
„Hotel” felirattal
Láttam kólás üvegeket
És igazi hősokeket
Együtt szörföztek
Furcsa
A pénz nem csak elvakította
Süketté is tette őket
Választhattak volna
Valami jobb
Aláfestő zenét

Feladtam

Mókás változás állt be
A logaritmikus skálán
Viszontagságossá vált az időjárás
A barométer meghanyatlott
Feladta a harcot
A padlóra esett, bedobva a törülközőt
Akárcsak én

Vesztésre állok

Hosszú, fekete hajad elfedi arcod
Tökéletesek a fogak bársonyos szád mögött
Imádnivaló rejtélyességed
Semmi hasonlót nem éreztem még
Fába véstem nevedet
Kifogyott belőlem az idő
Ha veszítek, te leszel az ok

Új kor jön el

Fordulj felém, fordulj meg
Minél nagyobbnak tűnök majd
Annál közelebb leszel
Veled utazom majd én is
Zuhanó évszázadunk fedélzetén
Ahol emberek képeznek magazinokat
És filmeket forgatnak megijedve álmaiktól

Gyökérbe szökken majd a kőre ejtett magvam
Türelem fog átfolyni végtelen agyamon
Csökkeni fog a megélt évek száma
A sikonyáló telefonok maguktól zuhannak majd vissza
Egy új, fém rendszer emel fel egy új korongot
Ami nagyobb tudáshoz segít majd
Megváltók maradnak majd küldetés nélkül
Bőrnadrágjukat felhasítja a szeretet
A torreadort ellepi a vér
Csalódott részeg csűrhe
Gyerekeket kotor majd ki a szemetesből
Illó fogadtatásban kell hogy részesüljön
Az új, fém rendszer

Ember, ez most húsvét

Csökött, pici fejed nem jó cégér
Hű, de más a hátad dőlésszöge
Olyan vagy, mintha sorban állnál
Mintha várnál... valamire
Üveg szemeid elmosódott prizmaként
Szétbontják a fény velejét
Nem tudta a teremtó, hogy a zöldhöz
Nem megy a kék, nem az a komplementere
Nem tudta, hogy fáklyát ragadsz
És azt sem, hogy tojásokra ülteted majd a nyulakat

A tenger

Soká maradtál, túl gyorsan röppentél el
Csillogó hullámok közt tisztultál meg
Elmélyültél, elmerültél
Elhervadtál
A szelet küldtem utánad
Siettettem rohamát
Koporsódnak feszült
A végtelennek

Arcom megpuhult
Ezer esőkabátot kaptam fel dideregve
Nálam maradt a névjegykártyád
Írok majd, ne félj

Régóta ücsörgök itt
Barátkozom a temetővel
Talán arra várok, hogy felvillanj
Megmutasd a helyet
Ahová feküdnöm kell
Melletted a helyem
Ott megcsókolhatlak
Mert nem búcsúztál el

What else do we have here?

Újra kell, hogy rajzoljam az életszínvonalam
Szebb jövővel nem szabad, hogy áltassam magam
Amortizálták a fizetésemet
A nettónál is kevesebb bruttóm keletkezett
Leértékelték a külfölddel való viszonyt
S egyre csak növeli bennem az iszonyt
Hogy a kötvényárak nem kötnek meg
S a kamatok lábai derékba törnek
Az életbiztosításom biztosít róla, hogy én csak kétmilliót érek
Azt is csak ha bevégezem
De addig kérem, hagyjanak békén
Hagyjanak még én
Élek a mában és nemcsak a mának

Indul a duma
Miután lecsúszik egy-két kupa
Bor, no meg némi sör
S ez tiszta sor:
Nem válaszol
A csapos lánya - hogy vigye el a kánya

Tudod, van már némi stekszem
És még nem is öregszem
Így hát teszem a szépet
Arra kérlek téged, értsd meg
Te leszel a következő
Hisz nem lehetsz te már az első
Nálam ez még nem utolsó dolog

Még egy nyeletet beveszek
Magamért még egyszer kiteszek
S ha akkor sem kellek:
Más pálya után kell nézzek
Van egyáltalán valami értelme ennek az egésznek?

Tovább

Netovább
Ne, tovább

3.1.6.0.

Ez a média ez multi
Akárcsak a filter
Sok icipici flitter
Jelzi, hogy ma sincs karácsony
S a sok kalácson is hiába töröd a fejed
Odaát senkit sem érdekel
Ha valaki megérdemel
Még egy menetet
Avagy az utolsó kenetet
Ráduhan az információözön
S rádköszön az idény vége
Amin most ülsz, az a tönknek pont a széle
Még reggel letűnt a nap
És megint senki sem harap a horogra
Bronx ez az élet, és én félek is, hogy nem
Élem ki eléggé magam
Mert tuti, hogy alattam már csak a fővényes pamlag van
Mit hisztizik itt ez a Kriszti
Azt hiszi, nem jelzi a rag, ami ma bennem képződik
Hogy ő csak képzelődik
Változóra vált a váltó zokogása
Zihálva várja, hogy a barátja
- Aki ma éppen én vagyok -
Hogy végre átváltok a mentegetőzéstől
Mentes szereplésről

Az idő

Vagy ez, vagy az
Furcsa a helyzetem
Valamiről mindig le kell mondanom
Plátói döntésem:
A minden nélkülözését választom
Ezzel persze nyerek is
Időt, ez az, mi a legértékesebb

Nesze neked, pénz

Jó munkád van
Elvégezted a rád szabott feladatot
Kibambulsz az ablakon át
Senki sem akarja maradtodat
Óh, azok a gyönyörű szemek
Köszönetet intenek, köszönik tettetted
Már nehéz mindre visszaemlékezni -
Akiket csak felszedtél
Tudod, a pénzért
Mindenki kedves, akár a méz
Tudod, a pénzért
Bárki beszél

Hívj fel

Bizony, sokszor próbáltuk
Egyszerűen nem lett jobb
Nem találtuk értelmét
És nem az időjárással volt a baj
De fog még emlékezni rám
Ha kimondom a végét
Olyanná kellene lennünk
Mint jóbarátok együttese
A játék vége közeleg
Nem okolhatsz akárkit
Semmi nem a régi
De fel fogsz még hívni?
Egyre világosabbá lesz
A távolság a tervtől
Az örököségtől
Kialudt a láng, magával víve melegét
De rám mosolyogsz-e még
Mikor már eljött a vége
Emlékezz rám, a szeretetemre
És nézz valaki más után
Azért még hívj fel, kérlek

Háború

A háború épp csak elkezdődött
Harc dúl közted és köztem
Te vagy, aki
Te vagy aki, jó ha van
És te vagy, aki

Te vagy, aki jó, ha nem
Te vagy, akire én tettem
Én tettem fel mindenem
Te játszol
Te játszod a szépet
Ez neked az élet
Kérőn, hívogatón nézel
De felém semmit sem érzel
Elcsábítanál, ha tehetnéd
El, de már nem lehet
Szereted - ha nem is érted
Szereted a szereped
Ingerelsz, s én előkapnám szívesen a fegyverem
Ha nem félnék, hogy rosszul sül el ebben a háborús helyzetben
Szép ez a reggel
Ma senki sem kell
Nekem
Még te sem, bébi
Hiába üres a kégli
Úgy mozogsz, akár a halott
De ne félj, egyedül vagy
Csak egy elveszett arc
Egy hologram
Légy hát boldog egyedül
Míg a szíved elgyengül

A természet része vagy

Nézz körül
Egyedülinek hiszed magad
Tévedsz
Mindössze nem látsz másokat
Vizsgáld meg a zöldet
Az nem olyan, mint egy kő
Lélegzik
Segíti elfeledni, ha elszökik a nő

Hová lettél?

Ritkán jelenthetnéd nekem a többet
Volt egy mozdulat, amely letagadott...
Verekedtem - feldúlva létem őrjöngő folyamát
És plasztik kismegszakítókat repítettem a magasba
Dicsőségemmel nem kérkedtem
Minden, minden másra marad
Elvégeztem, mit jónak láttam
Hová lettél?
Jobb volt

Az ablak túloldalát jégvirágok falják fel
Valóra vált ígéretetek érszűkületet okoznak bennem
Azt hittem, én ékesítem a szobát
Csak egy keret hiányzott már körém
És akkor te elárultál valamit, ami fontosnak tűnt
Legalábbis te azt hitted, hogy az
Nem leszek a tulajdonod - mondtad
Mindössze annyit engedsz, mint egy macskának
Nem engedem, hogy megismerj - mondtad
És a szívemet halálra lélegeztetted
Menekülni akartam
Valamikor jobb volt

Szemetelek

Szemetelek
Papírkötegek idézik fel
Az ember különb mivoltát
Egyre-másra nőnek a szeméthegek
Mi lenne, ha a természetvédő lennék?
Bizonyosan nem szemetelhetnék
Nem írnék
Amíg szert nem teszek félfamentes lapra
Ólommentes tintára
S akkor még mindig ott vannak a
Természetellenes ötleteim
Nem mondok hát ellent önmagamnak
Bár, mit magam után hagyok
Kevesebb kalóriát tartalmaz
Mint bárki joghurtos-doboza
Én képtelen vagyok beleolvadni a zöldbe
Képtelen

Változtatgatok

Nyughatatlan szélhez vágom kalapom
Lágyan harapom el szavaim
Valótlanul áttetsző testemen
Átnyúl az akarat, kórház után kutat
Kelet felé tartok éppen
Nem búcsúzom, minek?
Kanyarog lábam a meredek talajon
Reménykedem, és minden elhagy
Szabadságérzet zúzza ketté fejem
Elesek, majd talpra állok
Ismét elfordulok, ismét irányt váltok
Úticélom legyen észak

Búcsúzó

Tőlem nincs már menekvésed
Visszapattansz majd másokról, akár a visszhang
A semmit fogod karolgatni
Sírni akarsz majd, menekülni fellázadt könnyeidtől
Csak akkor adok majd egy kis örömet
Mikor elfelejtesz
Csak hát ez nem fog sikerülni

Mosás

Hideg és meleg váltja egymást
Lehet, hogy ez a klimax?
Gondolatgörgetegem feltartóztathatatlan
Akár a lavina, gyűr maga alá
Vidáman komponálja az újat
Ha létezik olyan, ki nem unalmas
Annak közeli névrokona vagyok, tudom
Fölényességem ebből a tényből származtatom:
Ha unatkoznék, már nem igényelnék több mosást

Ahogy most

Magasan lovagoltunk
Messziről jöttünk
Az égboltba vesztünk

A probléma tényleg adott
Persze, hogy megoldhatatlan
Megfejtethetlen az ok

Beszélj hozzám
Sikíts, ordíts
Tudod, nem áll meg a világ

Egy napon, valamikor
Könnyebb leckékre sem
Találjuk majd a megfelelő választ

Magamban kutatom a képet
A tökéletesség emlékművét
Amit te nem láthatsz már soha
Élnél te úgy, ahogyan most?

60 másodperc

60 másodperc, mielőtt a villám agyonsújt
Tényleges a korod, változtass hát
Keress, amíg lehet
Indítványozz, kérj
Kérdezz, neked kötelező volt az eljövétel
Kioktattak, remélhetőleg nem vetted fel
Ne szenvedj, ami rád osztatott, nem rejtély
Megkaptad a jogot is, hajadra kenheted
A vér pedig nagyít
Nem is gondolnád! Nincsen saját
Duzzoghatsz magadhoz ragadva tárgyakat
Elrejtőzhetsz velük - semmi sem a tiéd
Esetleg időszakosan... 60 másodpercig

Ujjaim

Pár sort írtam csak, jelentékteleneket
Ujjaim szaladni kívántak
Eleget tettem kérésüknek
Hagytam őket egyensúlyozni a fehér lapon
És a vonalak - akár egy szívritmus-lelet
Érdekes, feltűnően szép betűk jelentek meg
Varázslat ez, valódi viaskodás
Ölre kell menni a szóáradattal
Amit ujjaim lövellnek ki:
Mindent, mit a tudat képtelen tovább tárolni
Mikor azt mondod, rosszabb is lehet
Múltán gondolom, hogy viccelsz
Rosszabb talán csak az életben lehetne
Abban a folyamatban, amelyet most élsz

Folytatás

Kígyónak fogsor
Madaraknak ékszer
A rajzfilmek már majdnem elérték
A képregény színvonalát
Csak esetlenek még
Kevés bennük a kurázi -
Mama, félek

Értékek

Nem valós érzelmek lepik be
Hullámzóan tág bőrredő-közeimet
Többet akarok: azt, hogy
Tartson ki az átok
Takarja el sietségem
Szellőztesse meg testem
Az elapadt, heges nyílásokon át

Valaha az első voltam
Kapálódzva rugdostam mindenkit magam elé
Kivetkeztem hitemből
Kutyaütő -
Ez vagyok most
Egyre szentebb, egyre értékesebb

Szerelem

Szerelem, szerelem
Kellett-e ez nekem?
Mit tegyek, szeretem

Vacsora

Megint itt van
Megtréfál, meghámoz, megborzongat
Nagyon-nagyon mostohán kezel...
Pedig őszintén vártam, még inni is adtam poharából
Hibádzott mégis valami a vendégszeretetem körül
Túl sok szalvétával fedhettem le az asztalt
Valami olyat tehettem, ami mindkettőnket meglepett:
Késtem a vacsoráról

Dugongok

Belefeledkeztem a múltamba
Már megint nem tudom, mi a valóság?
Szerencsémre használhatatlan a nyelv
Hová is süllyedne, ha bárki elmondhatná általa
Amit csak akar
Egyszerű kommunikációs eszközzé lenne

Kezem jegyére nézve észlelem:
Az nem egyszerű belépő
Nem csak egy koncertre jogosít

Lelkem vihara lecsitítja
Lecsillapítja a tétlenség hullámait
Mik a sziklafalakat falják fel dühükben

A jégahalál szép lenne
Sok ismerőssel találkoznék
Egy csapat megletebb korú mókussal
És persze dugongokkal

Fehér lepedő

Fehér lepedő - mindennap ráfekszel
Fehér lepedő - az ünnepek legmagasabb foka

Újévi malacka

Héj, maci!
Hoci a mézet
Ünnep van
Halakat pofozunk ma
Bárdom alá tévedt
A szegény, hízó méregzsák
Kiadta magából
Minden betegségét
Gyönyörű, méretes
Rák, fekély, és
Más élvezetes góc
Épül majd fel benned
Fogyaszd hát szeretettel
Kérődzd be a disznótorost

Természetesen

A strucc a homokba rejti fejét
A kóró kiszárad
Kicsi a kolibri
A krokodil szájában viszi kicsinyeit
Természetesen

Ötszáz

Ja, és van egy lányom is
A jók mondta, ő maga a tévedhetetlen
Elárulta, hogy jó nekem
Aztán átvette az ötszázast

Adjuk meg a műfaját

Nem rímel
Szabálytalan
Ritmusa sincsen
Nem nevezhetjük versnek

Rock'n'roll

Bohókás a fogsorom
Kirügyezett testem
Fülem mögött petrezselymet hordok -
Nem eladó
Bálba készülök
Húsz évszázadot tesz ki a banzáj
A romokban heverő ház
Amely alól időben kikúszva
A bűvészek gyöngye begyűjtött egy piros ikszet
Maga alá temetett mindent
Sosem kedvelte a Rock'n'roll-t

Üdvivalgás II

Üdvivalgás - szép szó
Ugyanakkor értelmetlen
Üdvében senki sem rivalg

Mit nekem kitartás

Megcsináltam! Áttörtem!
Egyre többen avatkoztak felekezetembe
Valami féregszerű rágt a szét agyam
Almákkal édesítette hátam
Megfeneklett a gálya, amin raboskodtam
Kiszámíthatatlanság evezett mellettem
Nem védekezhettem, nem volt ott pajzs
Mind a ketten féljük most
Remegve várjuk a süllyedést
A mézben
Olyan dob hangja kezdett táncba
Amelyet vernek
Meggaskolja vállaim, hálás szenvedéséért
Figyelj, tényleg jól állok most
Legjobb, ha egyszerűen feladom

Luxus

Régen a luxus sokkalta jobb volt
Ma már elviselhetetlen
Nem engedheti meg magának az ember
Túl sokba kerül

A légy c. amerikai horrorfilm

A falon akarok mászni
Kopasz fejeket szemlélni felülről
Megforgatni sírjában a gravitáció
Bevezetőjét, Newtont

Akarok egy nagy zsebet kabátomra
Hogy beleférjen a sok kacat
És ha volna Havanna szivarom
Biztosan rágyújtanék

Meg kell néhány aluloid kocka is
És egy még jobb hi-fi cucc
Egy új fejlesztő környezet
Kevesebb utasítással
Nyugodt díszlet - igen, ez kell
A szoba éke egy fiókba rejtve
Valami jó kis kubista kép
Más nem is, ennyi elég

Föl kéne hívnom telefonon
A jóistent, és feltenni egy-két kérdést
Jó válasz esetén pedig
Külföldi utat nyerhetne

Nyeríts, patás

Na mi van, patás!
Mondtam már, hogy hízol?
Kopik alattad a macskakő
Egyre drágábban adod a belépőt
Színed piros-fekete
Akár egy izgatós alsónemű-kombináció
Mióta beépítgetlek álmomba
Egyre lejjebb merülsz
Nyeríts már, nyeríts, patás!

Eldorádó

Fene jó dolgod volt, fiam
Egy kiló aranyat adtam érted
Megvásároltam tifuszod
Nem kerültél le a taigetoszról
Igazán jól jöttél abban az időben
Attól lettem felnőtt, mitől te a gyerek
Mikor pedig neked kellett volna
Apádért tenni valamit
Lassúnak mutatkoztál, tehetetlennek
Nem rám ütöttél

Golf II

Egy torony legfelső emeletén
- Nem, ez most nem tündérmese -
Olvasom a kegyetlenséget
Amely sorozatszám nélküli
A falat bontja éppen
Olyan, mint a bányász
Aki tört színekkel fest
Mire lefényképezném, átalakul
Angol szótárrá változik
Apró megjegyzéseket tesz
Énekel
Feledhetetlen golfmeccsünkről

Mikor leszek híres?

Lássuk csak, mi az, mit még nem tudok?
A holnapi híreket például
Nem tudok úszni - na jó, azért egy picit
Nem tudom vakbelem és fájdalmának helyét
Mi is az a perforálás?
Nem ismert előttem villanykörtém száma
Nem tudom, milyen név állna nekem jól?
Üdvözetem, Matt Goss!
Mikor leszek híres?

Fiatalodom

Nagy robbanás volt ez
Meg is süketültem
Műanyag egerek kaszinóztak asztalomon
Folyton csak nyertek az orosz-ruletten
Buborékokra támaszkodtam

Jót nevettem jóslataim beteljesülésén
Kifogytam mindenből
Rájöttem: fiatalodom

6x

Uszodába járok hetenként háromszor
Igaz, teljes létem 14 nap
Így jön ki a hat alkalom

Az én városom

Napközben sétáltam
Próbáltam
Beleszeretni a vásárlás tradíciójába
Biztonságos helyeket kerestem fel
Nem nyúlhatott hozzám a nap
Lassan a forgalom görgette
Gurította magát előbbre
Az én városom határa maga
A tél kezdete
Meghasadna benned a lélek
Újra akarnál születni
Ha látnád...

Megalapozatlanul

Építkezem, a sokadik téglát fektetem le
A képzeletem tartja fenn felhőkarcolóm
Hisz nem tudtam megalapozni

Paszírozz

Kaptam egy álmot, készet
Rossz volt
Gerincemből kivált a mész
Pénzemet parkolóórák nyelték el
Vasalt ruhákat viseltem
Túladagoltam magam
Higgy nekem
Kell még a súlyod
Taposs meg, feküdj rám
Paszírozz bele
Hisz olyan kényelmes a szögesdeszkám

Sakk-parti

Alig volt rosszabb ez a nap, mint a tegnapi
Én folyton megcsalom barátnőm - hallottam
És te?
Kösz, én is jól vagyok
Egy ólomgolyót egyensúlyozok nyakcsigolyámon
Sérülésem nyolc napon túl gyógyul
Emlékszel, mikor felborultunk?
Nem jelentelek fel, ne félj
Az előbb egy jót himbálództam
Belegabalyodtam az égbolt lengő szakállába
Kibírhatatlanul jó volt
Fölfordult a kutyám is
Óh igen, ez már maga a hajnal
Kicsit tétova még, most tanul járni
Bűzös kis lehelete kezét fog velem
Folyamatosan rohan az idő
És az eredményes sakkjátékkal mi van?
Befejezted már?

Hétféle

Környezetkímélő erő
Az erózió ellentéte
Megmozgatja a levegőt
Sajnos csak az egyik irányba
Ezen a hétfélen kikapcsolódsz te is
Gumi talpad megkívánja a hegyet
Megindulsz a törzshelyedre
Én sajnos nem érek rá

Lélekcsók

Kristályosan csillog a patak
Sápad a hold, kiválasztja szemedből a retinát
Lábam fekete földbe burkolózik, szép tónusúba
Ember kellett, hogy a paradicsom börtönné legyen
Lehangolt egyedei küldözgetik
A lélekcsókot

Főnyeremény

Amikor gondolkozol, iszol
Törött ablakú templomodban
Nevetve köhögő bánatodban
Kisorsoltad és megnyerted

Főnyereményed
Tudhattad volna:
Mindig a vesztes jár jól
Mondd most, megérte?

Mióta más vagy

Úgy ismertem lépteid
Akár a kezem hátát
Illatodat mérföldekről éreztem meg
Egyszer csak idegessé lettél
Mintha sírodat taposták volna
Agyad feladta az irányítást
- Azóta dolgozom nappal és éjjel
Kifekszem a sarkokra, ahol vámpírok harapnak
És még így is jól érzem magam
Hiába adod a gazdag prostituáltat

Szörf

Csempészttem egy kicsit a szeretetből
Eltettem befőttként inségesebb időkre
Most, hogy ezzel is végeztem
Igazán mehetnék szörfözni

Beléd kapok

Józan kiszámíthatóságom kivételes érték
Mintha egy magánklinika páciense lennék
Gyorsabb vagyok, mint a fény
Gondolati síkom kétdimenziós
Bőröm fáradt, bőröm vén
Kevély csőröm horgas - így hiszem
Belekapaszkodik mindenkibe
Ki postaládámon át leselkedik

Klopf

Hűtőházban edzettem
Dühömet fagyott húscafatok
Fogták fel
Elnyelték haragom
Ami nem ellenük való volt

Bírnom kéne a cérnával

Hozzáfűznék még valamit
Egy lila cérnaszálat, ha volna
Hogy elvarrjam a vérzést
Csillapítsam keblem terhét

Menekülés

Felgyulladt alattam a talaj
Leestem onnan, ahonnan csak
Az ügyesek nem szoktak
Észrevettem: lábam kettő
Csapdában megedződtem
Tudásom elrejtett
Szökésbe kezdtem

Túlhaladott

Úgysem fogom látni többet
Nem nekem készült színedet
Úgysem fogom megállítani ismét
Nem nekem verő szívedet
Adottságaim túlhaladottá lettek

Értékválság

Bordó színű limuzinomban gördülök
Színvakságom szép jövőt ígér
A Szaturnusz gyűrűjén hajtok
Macskakövek tördelik csapágyaim
Kis járdasziget kéne most
Hol olcsón megszállhatok
Míg a nap is előkerül
Fogyatkozásába nem kezd
Míg gyöngykoszorúját
El nem zálogosítja

Elolvasom

Átjárhatatlan szív - gyönyörű gondolat
Gondolataim belőlem egyre csak távoztak -
Eredeti
Egyszer még büszke leszek röpkémre

Kíváncsiság

Nem hiszem, hogy túl sok a kommentár...
Különbség, hogy én értem
Tudom, miről írtam
Minden ott volt
A múltamból ragadtam ki
Ha megindul szemem fehérje
Ha belelátok tükreimbe
Az nem álszentség
Az nem primitívség
Súlyosan elbillent a mérleg
Jobban, még jobban szeretem a verset
Létem nem emberi, tudom, létem alaktalan
Mit tegyek, hatalmasak a szavak
Nem csak az enyéme, máséi is
Hadakozásom hiábavaló, elpusztíthatatlan
Nem csökken befogadókészségem, sem éhínségem
Láthatatlanok a határok még
Szenvedek, és hajt a kíváncsiság

Kőmonstrum

Röpke, mint a pillanat
A tét csak a nemlét
Mi miért hiszünk
A boldogság kőmonstrumában?

Nézz már a szemembe

Azt mondtad, tiszta vagy
Azt mondtad, szent életet élsz
Hazugságokból szőtted koronád
Nézz már a szemembe
Azt mondtad, a suliban mindenki fölszedett
Nézz már a szemembe
Beteg vagy, gyógyíthatatlanul

Időutazás

Már majdnem azt hittem, hogy szeretlek
Majd ha fagy! - kiáltottál
Ez esetben ma délután

Tudtad, hogy belőlem élsz?
Már felemésztetted a májam, a herém
És még mindig nem indultam rothadásnak
Vérfoltokat kentünk szét együtt, emlékszel?
Valami ürüggyel marasztaltuk mindig egymást
Bedőltem ócska cselednek
Arra nem számítottam, hogy veszni fog
Leválok, lekapcsolódok
És a prof. örületébe fogok
Az időt próbálom le hagyni önfeledten
Feszülten szólítani le magam a múltban
Hogy felhívjam a figyelmét: ne tegyem

Mély

Kínszenvedés az egész
Kárba vész a magasztalás
Hiányzik a pók
Remegő hálójából
Csak a csontokat téphetem ki
Kimaradt belőlem a fény ereje
Csak a mélység növekszik
Felkészül az ugrásomra

-E?

Megtiszteltetés-e az evőeszköznek
Ha együtt étkezhet velem
Jól esik-e az edénynek tettem
Az, hogy a vizet benne forralom
Élvezi-e az alma
Ha bennem rothadhat
Akarja-e a fa, hogy szaporítsuk
Kertünk örül-e az elültetett tulipánnak
Mit tudunk mi erről?

Kontúrok

Semmiben sem voltam rosszabb
Mint az a másik három
Aki köbgyököt vont magából
Mégis, nekem jutott több szenvedés
Ezért nem panaszkodom
Kivételes sors jutott nekem
Mindig jó a karakteres
Jók a kontúrok

Szabadulás

Ha csak egyetlen pillanatot is maradok
Kiadom minden mérgem
Sikamlós szavaim levetett bőrömbe csúsznak vissza
Ezek a vacak érzelem-kilengések megint gyűrűznek
Jogfosztottnak érzem magam
Mert sokáig kimaradt életemből a szép, a rémület
Most végre kijut belőlük
Megborzongtatnak, elvörösítenek
Levetkeztetik önkontrollom
Kitörök

Hősugárzó

Fejemre ejtettem a súlyzót
Olyan hetyke kis szögben horpadt be agyam
Kezdtém elvérezni, lelassult szívverésem
Egyszerű volt az egész
Szervezetemen kívülre kívánczozott a vér
Addig éreztem csak hideget
Amíg el nem jött az igazi hőség

Óh, ah

Lábammal egy kis lyukat kapartam
Napok óta száradt rajtam a kosz
Ápolatlanul élveztem szünni nem akaró gondolataim
Ha tudnád, mi mindent csináltam, barátom...
Igaz, ez már inkább a tegnapelőttem, pedig ma sem teszek kevesebbet
Újabban mindenből kiveszem a jót
Szakbarbárrá lettem, szelektálok
Nem tűröm a felesleges információt
Amiből még mindig túl sokkal bírok
Sok embert ismertem, ki művésznek indult
Meghaltak mind, vagy közönyössé lettek
Nem tudok egyáltalában életjeleikről
Nyugalom, nem aggaszt, aggódni nincs időm
Azért jó a tudat, hogy nem vagyok egyedül
Mások is alkotnak... Vagy rosszul tudom?

Most valahogy jó...

Most valahogy jó, megnyugodtam
Van mit írnom, s enyém az éj is
Elegendő a fény, az óra barátságosan ketyeg
Ritmust adva ezáltal a csendnek
Lüktet minden
Maga az élet
Sokszor élveztem, ám most maga a katarzis
Egyedüllétem
Nem szól a telefon, nyugodtan villog csak
Megtorpant a levegő, a por elfeledte úticélját
Pillanatnyi hangulatom elmúlt
Valahogy jó most

Szerepjáték

Mindegy volt, hogy melyiket
Jobbot vagy a balt
Az eredmény maga volt a hasonló
Pusztítólag hatott
Nem is kapcsolódtam be
Szerényen távol maradtam
Hazudtam is, igaz, csak egyszer
Harangszó harapta félbe éjjelem
Lassan ingereltem fel őket
Előbb az egyik, majd a másik támadott le
Önkívületben voltak, ahogy mondom
Halálán mókás volt

Találós kérdés

Pikkelyes a nyelvem
Hámlik a tüdőm
Gyenge vagyok, mint az őszi légy
Feladványom: beteg vagyok-e vagy csak szimulálok?

Káprázat

Belédálltam, akár egy kés
Meggörgettél magadban
Hozzád tapadtam lemoshatatlanul
Agyamból kivettem mindent, és neked adtam
Beszereztem az orvost
Lehet, hogy későn
Rakj össze, kérlek
Én vagyok a kirakósod
Döngölj belém egy új szívet

Süllyedésed

Kell még, hogy okolj
Kell még, hogy hívj
Kell még az ásítás
Vigyázz, nehogy elsüllyedj

Üdvrivalgás

Többek között együtt járt azzal is, amit szeretek
A jóval, ami a mennyből köszöntött rám
Az üdvrivalgással

Új

Nem tudom, mi ütött belém
Hajlamossá váltam szeretni a mulandót
Esküszöm, egyszer még ártalmatlanná leszek
Állhatatosságom felülmúlhatatlanná teszem
Szétmarcangolt ábrándjaimban
A lét játszik majd velem
Fogócskázik
Beteges az iránta érzett félelmem
Beteges a vágyódás

Istenverte

Van, aki nálam is jobban hisz
Szegény pára, halott talán
Az is lehet, hogy így könnyebb
Eltévelyedve a rengetegben ő az egyetlen
A várományos, a kilét felfedezője

Sámedi

Száttárt karjaidon lifegő palástujjak között
Fémhúrok feszülnek
Gyors vagy, akár az éjféli
Komor csuklyád nem rejt arcot
Több is lehet belőled
Azonos szabásminta alapján készülsz
Hadaozol, küzdesz megsemmisülésed ellen
Fogadd meg jótanácsom: ne állj kristályváza mellé

Csodakotrógép

Lyuk keletkezett a tér-idő kontíniumban
Benyelt a világűr, és úgy köpött fel ismét
Akár egy szelet epét - gyorsan
Felütöttem fejem itt is, ott is
Túl vagyok már az első néhány
Halhatatlan évemen
És most, délután fél négykor
Már túljutottam minden fürdőzésen
Aminek még hasznát vehetem
Fáradhatatlanul bosszantom
A kilyukadt világegyetemet

Ne szeress

Kérlek, az istenért, ne szeress
Én méltánytalan vagyok erre...

Jogosult

Rengeteg ötlet hever még parlagon
Bevetetlenül
Ragadd meg a telefont, nem szól bele
Senki
Mégis, ha véletlen tömegközlekedési eszközön
Potyázol
Az ellenőr bizonyosan letépi majd
Füledet
Mivel arra portyázott, és jogosult rá

Egérpad

Hogy ezen a hölgyön, itt
Hány egér gurulhatott végig
Nem túl hálás az ő szerepköre
Napjait elnyomásban, félig
Eltakarva tölti
Mialatt csúszkálnak rajta
Belé paszírozva a koszt
Egyébként egész szexi a gúnyád...

Elmerengtem

Írtam még
Mókásat, szabatost
Nem értem el a rám kiszabottat
Féltem a méházástól

A világ

A világ egy béka, brekeg
Mindent elpusztít és szenved
Ha fele annyit sem tenne
Tizedannyit sem kéne elviselnie

Pont száz

Ha szeretsz, ha nem
Az összeg pontosan száz...

És ha nincs mit?

És, ha nincs mit?
Ne is mondd!
Borzalmas
Képzeld el, amikor már nem játszol
Mikor betiltják a szaxofont

Iszonyat
Föld alá kaparhatod
Ha van kutyád
Az utat mutat
Hogy temesd el az ürüléket
Az üres létet

A kutyák, nézd őket soká... értelmesebbek...

Nincs válasz

Nem te voltál ott?
Dehogynem, most miért hazudjak
Nem te mérted köbcentiben a jövőt?
De igen, ráhibáztál

El akartál tartani, emlékszel?
Talán másokat is, de engem!

Na persze, innentől már hazug messiásé a szövegem
A dallam, mivel megváltalak, egy fakopácsé

Elhitted a szépség fogalmát? Elhitted, hogy létezel?
Naponta ezrek hallják tőlem ezt, és megmenekülnek
Elsősorban a gondolkodás súlyától
Másodsorban az öngyilkosságtól

Álmomban rohanó vagonokról vetettem le magam
És a keresztezett síneken az eljövendő mozdony
Maga volt a kiszámíthatatlan
Hirtelen kisiklásuk elől átpattantam a szemközti sínekre
Elfeledtem alantas szándékuk, vártam a következőre

Érdekemben érdekes mondatok keltek ki másneműek szájából
Elfeledtették létem értelmét, nélkülözötté lettem
Nagy nevek vágódtak a falhoz
Átjárhatatlan szívek adták fel a létet

Maradtam, én
Az egyetlen konstans
Még két sor sem volt soha egyszerű számomra
Most hova tegyem hát a létet, mit csak vesszők választanak el
Kikkel próbáljak elhitetni mindent, mit kivételesen más
Egészen bizonyosan nem vesz fel
Mikre más
Egészen bizonyosan nem felel

Parodizálok

Nem tudom, feltűnt-e
Én már csak parodizálok
Még magamat is, a parodistát

Megkaptam a kritikát is
Amit írok, hülyeség, blódség
Helyből le is kattant a cipőfüzőm
Aztán befeküdtem a vízilovam alá

Szóval, a sok vers csak egy brekegő krumpli
Hámozza ki belőle mindenki a képlékeny
Nyúlós, ájtatos-manókat, melyek
Felfalták a hitvest - köszí

Élet

Kinek dolgoztam?
Mindegy, úgysem érdemelte meg
Magamnak alkothatok csak
Magamnak, ameddig csak élek

Prológus

Mindig duzzad
Egyre csak növekszik
Tán sosem ér véget a folyamat
A kötetem duzzadása
Azért kerekedik közben
Eltűnnek az élek
Valami szép, árnyalt emelkedik ki
Amiből nem hiányzik a négy szó sem

Tolvajok

Mindenki ásított
Mindenki fáradt lett
Aki csak eladta szabadidejét
Mindenki émelygett
Mindenki összeesett
Csak én maradtam megszokottan

Azt hitték, valami új költözött
Másnapos fáradtságukba
Azt hitték, a tévedés hozza majd el
Nekik a jót

Befizették a tagdíjat, és sopánkodtak
Új ügyfelek után
Kiutálták, ki nem tudott újat felmutatni
Ami rám nem volt jellemző

Újat hoztam megkopott társaságuknak
Összeveszejtettem a hitüket
Megtépázták a magukba rejtőző félelmet
Mert értették szavaim

Eggyé lettek a fuldokló háromszöggel
Tévesen göngyölítették el a szőnyeget utamból
Tisztem a figyelmeztetés lett
Hinnem kellett haragjukban

És mégis azok ropták a táncot
Kiknek nem lehetett volna alkalmuk arra
Elvették a holnapot
Elvettek mindent, ami járt
Ők voltak a tolvajok...

Ugye

Ugye, nem haragszol rám
Nem lehetsz minden tegnapom
Nem történhet több, mint egy érzés
Ami maga mögé rejt és szétszakít
Ájtatos kézfonatod fuldokló szívet takar
És karcokat terel felröppenő arcomon
Széles szemekkel bámultam profilod valaha
És meg akartalak kérni...
Tudod, hogy nem akartam az egészet
Nem tehetlek minden tegnapommá
Mióta meg akarlak fogni
Olyanná leszel, mint a széthulló homok
Kicsordulsz az ujjaim közt
Nem tehetek többet érted
Ugye, nem haragszol rám

Hadregény

Furcsa, nehéz beismerned, hogy történt valami
Igen, történt az előző napon, ami a jelentéktelenség
Közepébe ékelődött, ami megfékezte a jólét szeretetét
Kikapcsolódás, mosoly, szokatlanul adtad át az azonosítód
A számod, melyet nem akartál, melyet senki sem mer majd felhívni
Minek is élsz te egyáltalán, csalfa vagy és megcsalatott
A gondolat súlyosabb, mint bármely elkövetett tett, ezt te is tudhatod
Csoda, hogy találtál valakit, aki végighallgatott
Tette mindezt tápláléka reményében, tőled várt újabb falatot
Nem tudod, milyen rossz, mikor valaki csak az érzést plántálja
Nem fejt meg okot, az indokot sem tolmácsolja
Nem ők a primitívek, nem ez tűnik ki beszámolójukból
Gazdag világuk, akár mindannyiukat sajnálhatnád...
Várnak, számítanak rád, és mindenki másra
Aki csak felfigyelt rájuk, aki pillantásával méltatta őket...

A te szeretetted

A szertelenség emelkedett fel mellettem
Megrogyant a távozó hír
A kőhalmot egymásra helyezve
Képedtem el, egy hirtelen akaratod elfeledve
Szeretted volna, ha felakasztom magam
Ha megszünök fuldokló imádatom medrében
Egy vermet akartál nekem
Egy fejléc nélküli sírkövet
Hogy emlékezzenek utódaimra
S engem csak a homály lepjen el

Sütőtök

Van egy-két fogkefém
Piros, fehér, sőt zöld fogkefém
Hatalmasak lehettek az északi istenek
Röpködtek magasan és köményes kiflit ettek
Ha valami lebénul, az nem biztos, hogy rossz
Hiszen ezzel együtt jár a végtagok megmerevedése
Ha hólapátokat szerelnék talpaimra
A víz felszínén járhatnék
A rossz szagot beitta papucsom
Mikor leléptem, ellógtam a kórházból

Halhatatlan

Megegyezik véleményünk mindenben
Én is téged szeretlek, akárcsak te magad
Mindkettőnknek kell az egyoldalú, a viszonzatlan
Ha szomjas vagy, én is iszom
Ha éhes, én nem vásárolok be
Szomorú szerelmünk tárgya
Úgy értem, te
Úgy értem, miért ne
Lenne halhatatlan?

Vizitőr

Fogtam a holdat és
Hozzá kötöztem magam
Nem menj még! - kiáltottam
Bevetetlen ágyamban
Megforgatott a váltóáram
Akár egy gesztenyéssel telt csille
Agancsgyűjtés idején
Annyira kellett még
Utálni is kezdtem magam
Kicsorbult kést rejtettem pokrócomba
Annyira adom a hűtlent
Hogy sírodat sem látogatom már
Nem, egyáltalán

Becsüld meg

„Milyen színű a homok?
Válaszodban négy szó, ami tilos
A fekete, a fehér
Az igen és a nem.”

Sajátságos humor
Elgondolkoztató
Mégis jobb, mintha
Elázott hajadat tépné
A vizitündér
Becsüld meg

Irtani kell

Katasztrófa sújtotta terület
Milyen lehet időjárásnak lenni?
Talajnak, beszívni a nagy csapadékmennyiségeket
És utat adni a mélyből feltörő vulkánoknak
Akár a szülés - sose lennék nő

Jön hozzám egy huszadik század
Elmondja, mitől haljak szörnyet
Nincs is benne megkapó
Szép, szép, de minek?

Befutnék a tenger alá
Felpofoznám a halakat
Hát te még nem tudod?
Túl sokan vagyunk, és kicsi a hely
Irtani kell

Memoár

Ha nem értenéd: ez most mi volt
Hűtsd le magad, elárulom
Átfogó kötetem a mindenről kíván szólni
A 23 az éjjel, a nappal
A vidám bolondozás és a nem lét
Különcködésem ennyi csupán: a teljesség igénye
Nincsenek rossz és jó sorok
Csak más-más hangulatot megkívánók
Téged nem idegesít például
Ha egy mozihősnek nincsenek biofunkciói?

-&-